

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

23. ZÁŘÍ 2012

Z obsahu:

Modlitba

ve Zjevení sv. Jana
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
5. září 2012
- strana 2 -

**Za nejvyššího ohrožení
zachovala věrnost a víru**
480 let od smrti klarisky
matky Caritas Pirckhei-
merové, bojovnice
za pravdu a právo
- strana 4 -

Celibát

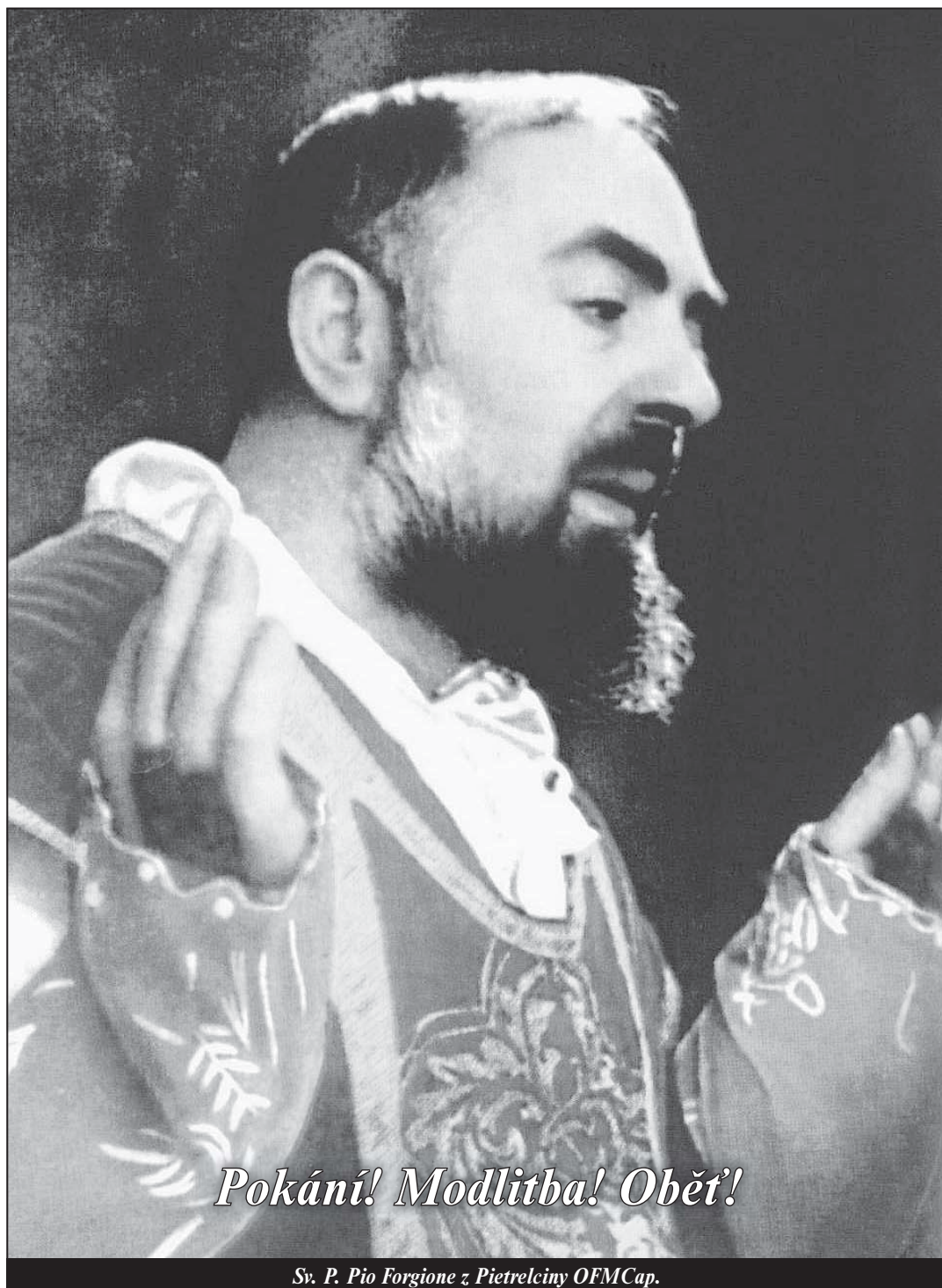
má apoštolský původ
Dr. Heinz-Lothar Barth
- strana 6 -

**Kde vymírá víra,
vymírá také zdrženlivost**
Kard. Alfons Maria
Stickler SDB
- strana 7 -

**Pohled do hlubin duše
Benedikty
Bianchi Porro (1)**
- strana 8 -

**Byl jsem svědkem
velikého zázraku**
José Maria Proença
de Almeida
- strana 9 -

Intelektuální poctivost
Miroslaw Rucki
- strana 10 -

Pokání! Modlitba! Oběť!

Sv. P. Pio Forgione z Pietrelciny OFMCap.

Editorial

Lekce božského Mistra, o které dnes slyšíme, má dva důležité body, které spolu těsně souvisejí. Pán hovoří již podruhé především o svém nastávajícím nejhlubším ponížení, utrpení a smrti. Ovšem jeho posluchači nejsou ani tentokrát pro takové téma nijak disponovaní. Mají spíše opačné starosti: zajímá je jejich budoucí kariéra, a to do té míry, že se mezi sebou hádají o pomyslná místa v Božím království. Proto následuje další část lekce, co vlastně znamená v Božím království postavení a velikost. To nejvýznamnější, nejčestnější místo je místo poslední. Tato lekce bude mít své názorné pokračování ve Večeřadle, když Bůh a Pán poklekne před apoštoly, aby jim prokázal otrockou službu. Umývání nohou bude součástí jejich biskupského svěcení. (Škoda, že jim nezůstalo!) Pak uslyší: „Králové vládnou národům a dávají jim pocítit svou moc. U vás ať tomu tak není. Kdo je představený, ať je jako ten, kdo slouží.“ „Dal jsem vám příklad. Víte-li to a činíte tak, jste blažení.“ Byl to závazný pokyn božského zakladatele určený povýtce především církevním představeným.

Jak dlouho zůstalo v církvi toto klíčové ustanovení skutečně zachováno? Nebo nastala doba, kdy se Pánův pokyn jeví jako nespílitelný? Buď jak buď, od čtvrtého století se církevními dějinami proplétají stále více a více kladné odpovědi na svůdné nabídky moci, majetku a lesku a dochází k odklonu od praxe prvních století. Někteří historici tvrdí, že církev by se nemohla rozvíjet bez mocenského postavení. Jakmile se stala po konstantinovském obratu mocensky „nápadná“, vznikla tím také potřeba mocensky ji bránit. Potřebovala se však církev zapojit do světských struktur, které navíc byly utvořeny podle pohanských vzorů? Nebyla tato symbióza v otevřenosti světu už tehdy plodem neodůvodněného

optimismu? Každopádně to byla cesta, pro kterou neměla církev od svého Zakladatele žádné pokyny, a tak se vlastně připravila o zaručeně pevnou půdu pod nohama. Cítili to a brzy dali najevo četní mniši a poustevníci. Kolo dějin nejde vrátit zpět, ale není vyloučeno, že stojíme před budoucností, která církev z onoho optimismu definitivně vyvede a vrátí ji do postavení, v jakém se nacházela po svém zrození. Ostatně nejsme už v současné době svědky, jak se pozoruhodně šíří nová náboženská společenství, která na mocenské postavení nespolehají a jsou úspěšná také proto, že se plně soustředila jen na to, co pokládají za podstatné?

Pán sám dostal hned na začátku svého veřejného působení nabídku: „Toto všechno ti dám...“, ale rezolutně ji odmítl. Svým učedníkům uložil: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec.“ Pán znal a popsal jen jednu cestu k dokonalosti: „Prodej všechno, co máš, dej chudým, vezmi kříž a následuj mě.“ Lidskou slabost nám připomíná příklad bohatého mládence, který chtěl být dokonalý, ale nemohl se jím stát, protože mu jedno scházelo. Není to jistě náhoda, že souvislá řada světců na Petrově stolci byla po konstantinovském obratu přerušena a už se neobnovila. Začaly se naopak vyskytovat série zcela opačné. Nebyly pak barbarské útoky na Řím i metla islámu Boží výstrahou, jak tomu bývalo ve Starém zákoně?

Když dnes slyšíme o sekularizaci v církvi, musíme si být vědomi, že ve skutečnosti má sekularizace v církvi tisícileté tradice. Pánův příslib, že brány pekelné ji nepřemohou, platí a platit nepřestane, ale to vůbec neznamená, že by právě na tomto poli nemohly také slavit mnoho úspěchů. Renesanční křesťanské paláce stojí nad troskami paláců pohanského Říma. Jedny i druhé si mohou vyprávět o tom, které z nich byly

Dokončení na str. 5

Modlitba ve Zjevení sv. Jana

**Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 5. září 2012**

Drazi bratři a sestry, po prázdninovém přerušení zahajujeme opět audienci ve Vatikánu a pokračujeme tak v oné „škole modlitby“, kterou spolu prožíváme v těchto středních katechezích.

Dnes bych chtěl hovořit o modlitbě v Knize Apokalypsy, která je, jak víte, poslední knihou Nového zákona. Je to kniha obtížná, ale obsahuje velké bohatství. Uvádí nás do kontaktu s živou a rozechvělou modlitbou křesťanského společenství shromážděného v den Páně (Zj 1,10): a to je základ, na kterém se pohybuje tento text.

Lektor představuje shromáždění poselství, které přijal od Pána evangelista Jan. Lektor a shromáždění představují, abych tak řekl, dva protagonisty vývoje knihy; jim je od počátku adresován slavnostní pozdrav: *Blaze předčitateli i posluchačům tohoto proroctví, kteří zachovávají, co je v něm psáno.* (Zj 1,3) Z trvalého dialogu mezi nimi vyvěrá symfonie modlitby, která se rozvíjí s velkou pestrostí forem až do závěru. Tím, že nasloucháme lektorovi, který představuje poselství, a nasloucháme a pozorujeme reakce shromáždění, stává se jejich modlitba pozvolna naší modlitbou.

První část Apokalypsy představuje v chování modlitby se shromáždění tři postupné fáze. První (1,4-8) je sestavena z dialogu – jediný případ v Novém zákoně – který se rozvíjí mezi shromážděním, které se právě sešlo, a předčitatelem, který se na ně obrací s pozdravem a požehnáním: *Milost vám a pokoj.* (1,4) Předčítatel pokračuje a zdůrazňuje původ tohoto přání: ono přichází od Trojice, od Otce, od Ducha Svatého, od Je-

žíše Krista, kteří spolu spojeni pokračují v plánu stvoření a spásy lidstva. Shromáždění naslouchá, a když slyší jmenovat Ježíše Krista, jakoby zachváčeno radostí odpovídá s nadšením a pronáší následující modlitbu chvály: *Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbalil hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věky. Amen.* (1,5b-6) Shromáždění uchváčeno láskou ke Kristu se cítí osvobozeno od pout hříchů a prohlašuje se za Kristovo království, které patří plně k němu. Uznává velké poslání, které mu bylo svěřeno křtem, přinášet světu Boží přítomnost. A obřad končí chválou adresovanou znovu Ježíši a s rostoucím nadšením mu přiznává *slávu a moc.* Konečně amen uzavírá hymnus chvály Kristu. Již tyto první čtyři verše obsahují velké bohatství určené nám: říkají nám, že naši modlitbu musí především slyšet Bůh, který k nám promlouvá. Ponoření do tolika slov jsme málo zvyklí naslouchat a především zaujmout postoj vnitřního a vnějšího mlčení, abychom byli pozorní k tomu, co nám chce Bůh říct. Takové verše nás dále učí, že naše modlitba, často jen prosebná, má být především chválou Boha za jeho lásku, za dar Ježíše Krista, který nám přinesl sílu, naději a spásu.

Nový vstup předčitatelem připomíná pak shromáždění, uchváčeno láskou ke Kristu, úkol přijmout jeho přítomnost do svého života. A říká: *Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něho naříkat všechna pokolení na zemi.* (1,7a) Poté, co vystoupil na nebe v oblaku, symbolu transcendence (srov. Sk 1,9), Ježíš se

Dokončení na str. 12

Je dobré, že sis zvykl pravidelně se vracet do školy Božského Mistra, abys odtud čerpal pravou moudrost Božích dětí. Tentokrát ho nehledej mezi zástupy. To, co má dnes na srdci, se týká jeho vyvolených, proto s nimi odchází do ústraní. Patříš mezi ně i ty, zanechej tedy všeho, co tě rozptyluje, a zaujmi své místo v jeho družině. Máš dnes prožít zkušenost, že sebeláska může učinit člověka slepým a hluchým k Boží pravdě, i když ji sděluje sám Pán. Ježíšovo poslání se nezávratně blíží ke svému vyvrcholení, proto se podruhé pokusí vyložit svým nejbližším, že zanedlouho nadejde rozhodující čas jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání. Děkuj Pánu za jeho trpělivost, s jakou se snaží přímo a bez podobenství vyložit svým nejbližším, co ho čeká v Jeruzalémě.

Již třetí rok vysvětluje Pán učedníkům samu podstatu Božího království. Zdá se, že zatím marně. Co z toho vlastně dosud pochopili? Pokládají za jasné jen to, že jeho řeč o utrpení a smrti neodpovídá jejich představám a očekávání. Místo, aby se v této pro ně tak nepochopitelné a přitom tak podstatné otázce obrátili na Pána a žádali o bližší vysvětlení, zabývají se raději sami sebou. Zajímá je především, jaké budou mít v novém království postavení. Začali se dohadovat o rozdělení funkcí. Vidina panování podle měřítek tohoto světa nutně probouzí sobecké city. Vyvolává totiž lákavou touhu po výhodném postavení. Ale místo, které zaujme jeden, nemůže už získat druhý. Z toho pak vznikají spory: *Odkud vznikají války, odkud boje mezi vámi? Jen z vašich špatných žádostí. Žene vás touha něco mít.*

Svou velikost nejraději posuzujeme podle toho, zda ti druzí nejsou větší než my. Proto nám vadí, když nás někdo „přerůstá“. Jestliže tyto zakořeněné lidské sklony přetrvávají v apoštolech i po třech letech života v Ježíšově společnosti, nesmíš se divit, že je objevíš i u sebe. Dokonce i tvou snahu o dokonalost může znehodnocovat samolibé srovnávání a vyvyšování nad druhé.

Apoštolové se tváří v tvář Pánu v hloubi duše nakonec za svou ješitnost přece jen musí zastydět, a proto se ani neodvažují odpovédět na jeho otázku. Jestliže pozoruješ, že se v tobě probouzí snaha prosadit se na úkor druhých, posilovat falešnou představu o vlastní velikosti ponižováním druhých, ne-

snaž se to před Pánem skrývat, naopak, co nejrychleji hledej u něho pomoc. Nesnaž se před ním zamlčovat, že vedeš i sám se sebou řeči na téma své vlastní velikosti. Nezapovídá ti již jeho pohled, jak jsi ve skutečnosti malicherný?

Tvůj Pán má pro skutečnou velikost zcela opačná měřítká a také zcela odlišné národy, jak se stát velkým. Na první pohled

Spolehlivá cesta k velikosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo chce být první, buď služebníkem všech.

to zní přímo absurdně: Chceš-li být první, buď ze všech poslední. Co tím chce Pán říct? Co to znamená, být poslední? Nebudou nyní spory

a tahanice namísto o první o poslední místo? Ježíš má ve skutečnosti na mysli, abys zaměřil pozornost zcela jiným směrem. Obrátíš-li svůj pohled od vlastní velikosti na potřeby a nouzi těch druhých, uvidíš pojednou, jak mnoho je těch, kterým bys svou pozorností, laskavostí a ochotou mohl posloužit a připravit radost. Učiniš-li tak, rázem zapomeš na svůj sobecký a malicherný slavomam, kterým nikoho nemůžeš potěšit, ale jedině zarmoutit. Otevři svůj zrak a své srdce pro velikost a vznešenost služby bližním, pro kterou se i tvůj Pán zřekl svého božského postavení. Nevidíš snad u něho na každém jeho kroku, že se stal služebníkem všech? Sestoupil, aby nejen sloužil, ale aby sám sebe vydal za nás, dovolil, abychom ho přímo vzali do svých rukou, mučili ho a zabili a učinili z něho oběť za své vlastní hříchy. Vydal se z vůle svého Otce do krajnosti, aby nám bylo pomoheno. Svým vlastním příkladem ti ukazuje cestu k jediné pravé velikosti – být posledním, dělat vše pro to, aby druhým bylo pomoheno, znamená ve skutečnosti být jako on. Chceš-li být prvním mezi všemi, vydej se jim a buď služebníkem všech.

Pán ti však chce na závěr své lekce ještě ukázat, na kom mu obzvláště záleží a kdo by měl být i pro tebe především středem vši pozornosti. Hleď, koho to volá k sobě: prosté a nevinné dítě. A nespokojuje se slovy, ale tiskne to malé lidské stvoření s láskou ve své náruči. Nebraň se citu a nechej se uchvátit tímto dojemným pohledem. Tímto gestem se Ježíš vyznává ze své lásky k dětské prostotě a nevinnosti, které jsou o to dražocennější, že jsou u dítěte tak křehké a tak zranitelné. *Moudrost šůry je především čistá, pokojná, mírná, poddajná.* Nediv se, že Pán se s tímto dítětem dokonce ztotožňuje. *Moudrost šůry je také plná milosrdenství a dobrých skutků.* Ta největší služba, kterou

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 2,12a.17–20

Bezbožníci řekli: „Číhejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkousejme ho souzením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k hanebné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“

2. čtení – Jak 3,16–4,3

Milovaní! Kde vládne nevráživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabijíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

Evangelium – Mk 9,30–37

Ježíš a jeho učedníci procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dni po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

můžeš prokazovat druhému, je přijímat maličké. *Kdo je přijme, přijímá mne, a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.* Může se hlásit k jeho učedníkům někdo, kdo by nepřijal jedno z takových dětí? A co říci o tom, kdo by mu jakkoliv ublížil, kdo by ho nechal strádat a umírat hladem a nouzí? *Všichni ti, kteří mu ukládají o život, neberou na Boha ohled.*⁽¹⁾

Co odpovíš svému božskému Příteli? *Bože, slyš moji modlitbu, zachraň mě od všeho sobectví. Budu s radostí přinášet oběti a chválit tvé jméno!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. žalm 54; ⁽²⁾ tamt.

Caritas pochází z velmi vzdělané patricijské rodiny. Narodila se 21. března 1467 v Eichstättu. Již ve 12 letech byla podle tehdejších obyčejů předána na výchovu do kláštera sv. Kláry v Norimberku. Z jejích osmi sester sedm vstoupilo do řádů v Mnichově, Giesenu a v Bergen. Dva bratři záhy zemřeli. Willibald své sestře celý život pomáhal.

Kláster jako centrum reformní činnosti

Svým chovankám předávala klarisky v Mnichově základy mravnosti, vytříbeného vzdělání a pořádku. Klášter v Norimberku patřil k významným střediskům reformní činnosti. Vycházel z nábožné společnosti „Kajicnic“ zvaných také „Magdalény“. Ty byly v německých městech velmi rozšířeny a vytyčily si za cíl zachraňovat padlé dívky. Papež i císař je hojně podporovali.

Rozjímavý, Bohu zasvěcený život a výborný duch kláštera přesvědčovaly dívky, aby zde hledaly svůj další domov.

Abychom pochopili správně osobnost Caritas, musíme si připomenout tehdejší poměry. V období končícího středověku nacházela idea jednoty císaře a říše své poslední útočiště v říšských městech. Probouzelo se nové nacionální uvědomění, především mezi humanisty. Norimberk platil za kulturní střed říše a císař zde často pobýval. Luther nazýval toto město „oko a ucho Německa“. Žily a působily zde přední osobnosti včetně Hanse Sachse a jeho mistrů pěvců norimberských. Bratr Willibald překládal klasičtější řeckou literaturu do latiny.

Kláster svaté Kláry patřil k nejvýznamnějším a podporovalo ho více než sedmdesát obcí. Městem stanovený správce se staral o materiální záležitosti. Duchovní péči vedli bosí františkáni. Caritas na sebe upozornila již jako velmi mladá svou vzdělaností, kulturou a lidskostí. Dopisovala si latinsky s nej-

Za nejvyššího ohrožení zachovala věrnost a víru

480 let od smrti klarisky matky Caritas Pirkheimerové, bojovnice za pravdu a právo

Nezachovala se žádná její dobová podobizna. Až do roku 1959 byl její hrob zabeđen, a přitom to byla nejslavnější a víře věrná abatyše kláštera klarisek v Norimberku a jedna z nejvýznamnějších ženských postav z doby reformace. Humanitně vzdělaným je známé jméno jejího bratra Willibalda. Ještě dnes existuje společnost „Willibald-Pirkheimer-Gesellschaft“.

přednějšími humanisty. Slavný Celtis jí poslal díla Roswithy z Gandersheimu i svou vlastní ódu. V děkovném dopisu mu napsala: „Jedněte vždy podle toho, co je nahoře, nikoliv co je na zemi... Jsem Vaše nadšená příslušenice, a chtěla bych dodat, milovnice Vaší věčné spásy. A proto Vás prosím, abyste světskou filosofii sice neodkládal, ale dále rozvíjel, to znamená, pozvedal svými spisy duše pohanů k svatým knihám a k tomu, co je v nebi, od tvorů ke Stvořiteli.“ Také svému bratru dělá výtčky, když po smrti své manželky vedl příliš uvolněný život.

V roce 1503 byla Caritas zvolena abatyší. 25 let vedla klášter tato duchaplná žena s neobyčejnou moudrostí a rozhledem. Udržovala styky s velkými tohoto světa. Patřil k nim Kilián Leib z Rebdorfu a benediktin Johannes Butzbach z Maria Laach. Ovšem při tom všem neza-

Hrob a tělesné ostatky sestry Caritas Pirkheimerové, které v něm byly nalezeny

nedbávala Caritas hlubokou víru a duchovní život. Dědala čest svému jménu (caritas = láska). Abatyše sama ošetřovala nemocnou spolusestru a nedbala na možnou vlastní nákazu.

Čas zkoušky začal, když Luther vyhlásil r. 1517 své reformační teze a dal signál k náboženskému převratu v Německu. Caritas popsala události z těchto pohnutých let v tzv. „Pamětihodnostech“. Ty byly objeveny teprve v roce 1852 a jsou nyní ve Státním archivu v Norimberku.

Volání po reformě církve trvalo již celé století. Ve smělém vystoupení augustiniánského mnicha spatřovali mnozí zaslíbený nový počátek. Norimberk přijímal Lutherovo učení velmi ochotně, ba s radostí. I Willibald byl krátkou dobu nadšen. Pro Caritas však bylo jasné, že v tomto duchovním boji nejde jen o povrch, a tušila, že klášter čekají těžké časy. Kašpar Nützel, který se o klášter zatím staral a měl v něm svou dceru, nyní holdoval nové víře a chtěl zvrátit všechn dosavadní církevní řád. Sestry hledaly pomoc u církevního právníka, profesora Hieronyma Emsera v Lipsku, který byl dosud velkým odpůrcem Luthera. Byl kaplanem vévody Georga von Sachsen. Dopis matky Caritas padl do nepovolných rukou a byl uveřejněn s karikaturami.

Již zmíněné „Pamětihodnosti“ začínají rokem 1524. Caritas referuje o lidech, kteří vtrhli do kláštera, aby diskutovali s řeholnicemi o zbytečnosti duchovní-

*Charitas Pirkheimerin
Aphissin inst. Claron Closter
in Nürnberg, Obijt 1532.*

Vyobrazení sestry Caritas Pirkheimerové z pozdější doby

ho stavu. Žádná z 60 sester však z kláštera neodešla. Správkyně Felicitas napsala svému otci dopis plný nářku, a prosila ho, aby se nenechal zmást. Nakonec bylo rozhodnuto, že bude podán městské radě přípis, aby se zabránilo zrušení duchovní péče františkánů. Záležitost byla projednávána velmi liknavě, až konečně 3. března 1525 došlo na radnici k náboženské disputaci. Norimberští se rozhodli pro novou nauku. Augustiniáni, benediktini, karmelitáni i kartuziáni odložili řeholní roucha. Karmelitánský převor Andreas Stoß, syn slavného Veita Stoße, musel opustit město. Kašpar Nützel řekl bez obalu abatyši: „Hledte, vznešená paní, pokud vy se obrátíte na novou víru, obrátí se celá norimberská země. Všichni u vás hledají radu a říkají: Co udělají paní od svaté Kláry, to uděláme také.“ Caritas však zůstala víře neochvějně věrná až do smrti 19. srpna 1532.

Začalo hrozné soužení. Rozhodnutím radnice byla františkánům zakázána veškerá činnost od 17. března. 20. března vyhlásili luteránský dómský kazatel Johann Poliander, po něm Dominikus Schlepner a nakonec bývalý kartuzián Georg Koberer novou nauku z kazatelny u Svaté Kláry. Situace byla zoufalá. Na chór sester dopadaly kameny, na hřbitově se zpívaly sprosté popěvky a odpadlý augustinián chtěl sestry zpovídat. Ve franské zemi řádila selská válka. Abatyše

prohlásila s rozhodností, že raději se zřekne svátostí, než aby se podvolila. Každou noc dala vyzvánět a sloužit mši.

Dne 7. června 1525 se dostavila delegace z radnice a předložila sestřím program s pěti body, který měly splnit do čtyř týdnů.

Abatyše měla všechny sestry zprostit řeholních slibů. Při odchodu z kláštera měla každá sestra obdržen „výstupné“. Řádový hábit musí odložit. Musí se předělat okno v hovorně, aby každou sestru bylo vidět. Měly zpracovat inventurní seznam všeho majetku a všech příjmů.

Sestry jsou zoufalé, abatyše prokazuje statečnost

Sestry jsou zoufalé, ale abatyše neztrácí rozvahu a statečnost. Vede rozhovory s bratrem a bývalými radními. Je ochotná splnit dva poslední dva body. Ve věci hábitu setrvávají na svém.

V předvečer svátku Nejsvětější Trojice se situace dále vyhroť. Do kláštera vtrhnou s velkým doprovodem příbuzní tři sester a proti jejich vůli je vyvečou násilím z kláštera. Jedná se o Kateřinu Ebnerovou, Kláru Nützelovou a Markétu Tetzlovou. Abatyše je bez sebe bolestí. Velkou útěchou pro ni je, že unesené sestry hovoří o klášteře jen dobře. Nyní chce radnice zbavit klášter materiálních prostředků. Všechny příjmy a platby jsou zastaveny a klášter musí odvádět nové poplatky. Začíná tíživá nouze. Zprávu o tom obdržel sám císař Karel V. a poslal r. 1530 klášteru 50 zlatých.

Zákeřná městská rada hledá stále nové prostředky, jak zakročit proti sestřím. Doslechl se o tom Filip Melanchthon. Willibald Pirckheimer jej požádal o zásah ve prospěch kláštera. Dostavil se do kláštera. Abatyše o tom napsala v Pamětihostech:

„Mluvil mnoho o novém učení. Ale když slyšel, že skládáme svou naději v Boží milost a nikoliv ve své dílo, řekl, že můžeme být v klášteře blažené. Jen když

nebudeme spoléhat na své sliby. Podle jeho názoru nebyly závazné a není třeba je dodržovat. Odpověděla jsem mu, že to, co se Bohu jednou slíbí, musí se s jeho pomocí dodržovat. Byl ve své řeči skromnější než všichni luteráni, které jsem slyšela. Bylo mu proti srsti, že lidé jsou násilím k něčemu nuceni. Rozloučil se přátelsky a vytkl radním, že zakázali františkánům bohoslužby a násilím vyhnali děti z kláštera. Řekl jim do tváře, že se dopustili velkých hříchů.“

Celý klášter klečel před Nejsvětější svátostí

O svátku Všech svatých roku 1527 vstoupila do kláštera městská rada se záměrem v individuálních rozhovorech s jednotlivými sestrami dosáhnout jejich „zlomení“. Ze všech však jen Anna Schwarzerinová opustila klášter na vlastní žádost a dostala 100 zlatých a „výstupné“. Willibald Pirckheimer, který mezitím onemocněl, veden moudrostí a vůlí dosáhnout míru mezi lidem i v církvi, sepsal spis na obranu kláštera. Dosáhl jen toho, že klášter byl uznán za „klášter na vyměření“. Novicky a nové sestry nesměl přijímat.

Caritas zažila poslední velkou radost. O Velikonocích 1529 slavila 25. výročí svého posvěcení na abatyši. Napsala předtím svému otci: „...ale kdybys věděl, s jakou šetrností my hospodaříme a v jaké nouzi musíme žít, vyvolalo by to u tebe soustrast.“

„Ráno přišel celý klášter k matce a každá sestra nesla hořící svíci. Matka převorka jí nasadila věnec. Zanesly jsme ji do chóru a zpívaly responsorium Regina mundi... Matka abatyše dala vystavit Nejsvětější svátost. Celý klášter před ní klečel a my jsme to vnímaly jako svaté přijímání. Těšily jsme se slovy svatého Augustina: Crede, et manducasti. – Věř, a přijal jsi.

Pak se matka posadila před oltář. Všechny sestry k ní přicházely od nejstarší až po nejmladší, chórové a laické sestry. Matka

svědky větší hříšnosti a rozmařilosti. Doslova a do písmene došlo na výrok proroka Ezechiela: *Mé ovce jsou loupeny a stávají se potravou veškeré divoké zvěři, protože nemají pastýře, a moji pastýři mě ovce nehledají; pasou sami sebe, ale mé ovce nepasou. Běda pastýřům Izraele, kteří pasou sami sebe.* Pro majetkové, mocenské starosti a rodové záležitosti jim nezbývalo času a sil na to nejpodstatnější. Lid dále toužil po Bohu a zbožnosti, ale protože se mu nedostávalo vedení, stával se kořistí kacířů, blouznivců a samozvaných kazatelů.

Jedním z nich byl Martin Luther. Proč měl právě on mezi všemi ostatními takový úspěch? Protože lidem hlásal: „Hřešte, hřešte udatně, hlavně když ještě udatněji věříte.“ „Duch svatý každému napoví, co znamená Bible.“ A knížata a vládce vyzýval: „Zmocněte se církevního majetku a s ním se chopte sami církevní správy.“ Proklínal přitom papeže, kněžství a svátosti. Knížata a vládci to uvítali a nutili své poddané násilím k přijetí této nové víry. Tato revolta změnila neuvěřitelně obraz světa. Jako dravé zvěři jí padly za oběť ovce v celé Skandinávii, Anglii, Skotsku, Nizozemsku, v rozsáhlých oblastech Německa a v některých švýcarských kantonech. Ze zprotestantizované Anglie se pak místo katolické víry rozlila tato záplava do Spojených států, Kanady, Austrálie, Nového Zélandu a Jižní Afriky. Reformační oslava „soukromé

ho úsudku“ ovládla na celá další staletí vývoj myšlení: zplodila zednářství, osvícenství, Francouzskou revoluci a to, co následovalo a dodnes neblaze trvá.

Bliží se 500. výročí tohoto revolučního zvratu. Jedni se připravují na to, jak je oslaví, druzí s rozpaky přešlapují, jak se zachovat a uplatnit tzv. ekumenismus. Ve skutečnosti existuje jen jeden způsob, jak napravit katastrofu, která oním datem začala: říct celou a nepokrytou pravdu o tom, co se tehdy ve skutečnosti stalo, co předcházelo i co následovalo, a to s vědomím Pánova slova: *Běda světu pro pohoršení. Tomu, kdo by pohoršil, bylo by lépe...* Jde o pohoršení, které už trvá 500 let. Tím, že jsme si na ně zvykli a vzali je dokonce za své, se na jeho podstatě nic nemění.

Osudy kláštera svatě Kláry v Norimberku (str. 4) jsou jedním z kamínek do této mozaiky. Byl to stále živý výhonek 300 let trvajících pravého, živého a ozdravného Františkova reformního hnutí, které se uprostřed mocné a bohaté církve drželo původního poselství evangelia. Kdyby byl odpadlý augustinián opravdu hledal „návrát k prvotní církvi“, musel by tento klášter uvítat jako vzor a svého předního spojení. A tak docházíme opět k závěru, u kterého jsme již několikrát byli: **POKÁNÍ, POKÁNÍ, POKÁNÍ! MODLETE SE, MODLETE SE, MODLETE SE!**

-Iš-

každou přijala, objala a políbila a my jsem se znovu sjednotily. Matka měla plnou hrst prstenů a nasadila je každé jednotlivé sestře jako znamení nového zasoubení.“

Tyto prsteny se později při vykopávkách našly. Je to prostý důkaz klášterní věrnosti. Chudícké pozůstatky, které přečkaly staletí. Zvláštním pokladem je modlitební knížka matky Caritas, rukopis, který je nyní v majetku Bavorské státní knihovny v Mnichově (Cod. germ. 7380).

Jsou zde zapsány modlitby, které svědčí o statečnosti, s jakou prožívala tvrdé období bez kněží: pobožnosti, kající modlitby, vyznání pro případ, kdy zpověď je nemožná, i modlitby za umírající. Knížka by stála za samostatné pojednání. Statečná bojovnice zesnula pokojnou smrtí 19. srpna 1532 ve věku 65 let. Byl to oktáv svátku svatě Kláry. Poslední sestra kláštera sv. Kláry zemřela v roce 1590.

*Die Tagespost 18. srpna 2012
Překlad -Iš-*

Liberální a progresivní katolíci nám stále předkládají stejné argumenty, jimiž by chtěli zrušit důležité a chráněné prvky katolické nauky a praxe. V současné době vidíme tyto snahy u kněžských a laických iniciativ v Rakousku a Německu, které stojí na samém pokraji rozkolu a chtěly by zrušit kněžský celibát a zavést svěcení žen jako jáhenek, případně i kněžek a chtěli by dosáhnout toho, aby rozvedení, kteří uzavřeli nový civilní sňatek, mohli přijímat Eucharistii. Taková liberalizace by prý měla učinit církev přitažlivější a zvýšit počet jejích členů. Nikdo přitom nechce uznat, že tyto „vymoženosti“ dávno existují u protestantů, ale vůbec se neprojevují jako nějaký úspěšný model.

Kardinál König a jeho typické námitky proti celibátu

V jednom interview hovořil bývalý vídeňský arcibiskup o liberalistickém hnutí „Kirchenvolksbegehren“. Není vůbec divu, že toto hnutí uvítal. V této souvislosti také vyslovil požadavek na zrušení závazného kněžského celibátu. „Pro papeže z Polska je jistě nepředstavitelné změnit něco, co je tu celá staletí, a nevím, zda se to osvědčilo nebo ne. Pavel VI. však na jedné biskupské synodě projevil ochotu tento předpis změnit.“ Co přitom König vědomě zamlčel, byla skutečnost, že právě Pavel VI. vydal text k ochraně celibátu: Encyklika *Sacerdotalis caelibatus* z roku 1967 obsahuje všechny důležité aspekty celibátu: christologický, eklesiologický, antropologický spolu s duchovní a sasketickou dimenzí.

Výjimky z celibátu

Také tvrzení, že „celibát nemá dogmaticky potvrzenou tradici“, jak König říká, je třeba diferencovat. V době, kdy to prohlásil, byly již k dispozici výzkumy, které by měl vzít na vědomí. Není

zde sice doklad, že by svěcení ženatého muže, který pak dále žije také s povinnostmi a právy manžela, bylo proti Božím zákonům. Ale již několik století tuto praxi povoluje uniatům východní církev. Podobně postupoval i papež Pius XII. u jednotlivých protestantských pastorů, kteří konvertovali do církve a přijali svátostné kněžství. V těchto případech se však jednalo o jasně vyhlášené výjimky z dále platného pravidla, které papežové schválili vzhledem k vyššímu cíli jednoty ve víře a lásce. Je známo, že před nedávnem papež Benedikt XVI. povolil podobnou výjimku duchovním, kteří přestoupili z anglikánské do katolické církve, ale budoucí kněží těchto společenství mají být ordinováni již jen jako celibátní. Výjimky musí povolit papež. Pius XI. ve svém listě *Ad catholici sacerdotii* potvrdil tuto praxi u konvertitů, ale současně zdůraznil, že „přání a záměrům Nejsvětějšího Srdce Ježíšova o kněžské duši odpovídá lépe celibát“ (AAS 28/1936,28). Tato jeho poznámka se bohužel často vynechává.

II. vatikánský koncil

V *Presbyterorum Ordinis* (16) je bohužel celibát označen jako *vhodný*, nikoliv však *nutný*, což protivníkům celibátního kněžství žene vodu na mlýn. Že se při hodnocení východní církve text odvolává na odlišnou praxi prvotní církve právě poukazem na 1 Tim 3,2-5 a Tit 1,6, lze označit za nezdařené. Odpovídá to tehdejšímu stavu výzkumu. Unáhlené uplatnění údajně jistých vědeckých poznatků se nevyplatilo i v jiných případech, jako je podávání na ruku nebo celebrování čelem k lidu. Obě tyto novoty se opírají o bonnského liturgika Otto Nussbauma, jehož názory byly pozdějším výzkumem vyvráceny. Právě instituce, která je stará dva tisíce let a zastupuje věčné pravdy, které čerpá přímo

Celibát má apoštolský původ

od svého Zakladatele, měla by se vyvarovat unáhlenosti v podstatných rozhodnutích.

Jde o radikální následování Krista

Proti důvodům kardinála Königova a podobným argumentacím je možno doložit, jak velice odpovídá zdrženlivý život kněze božské vůli zakladatele a dokonce také apoštolské tradici.

Začneme s prvním aspektem. Manfred Hauke představil kněžskou zdrženlivost velmi výstižně: „Ve skutečnosti nepředstavuje kněžský celibát nějakou dogmatickou nutnost – ale to neznamená, že se nejedná o disciplinární opatření. Různé argumenty pro kněžský celibát se v průběhu staletí soustředily k ústřednímu požadavku: že totiž kněz má být podoben Kristu, Dobrému pastýři a Ženichu Církve. Jak učitelské dokumenty, tak teologové to v posledních staletích stále zdůrazňují. V jádru spočívá kněžské povolání v tom, následovat Kristův příklad a žít jako On.“ (in A. Cattaneo, *Verheiratete Tester*, 48)

V nejhlubším smyslu je bezženství katolických duchovních jen radikální formou následování Ježíše Krista, který se „kvůli nebeskému království“ (Mt 19,12) zřekl ženy a dětí, jak je vědecky doloženo. K tomu se vztahují výzkumy významného exegety Josepha Blinzera (*Aus der Welt und Umwelt des Neuen Testaments*, Stuttgart 1969, 20–40). Kněz se zcela uzavírá „in persona Christi“, jehož životní oběť církev na oltáři přináší. Jeho celibátní stav ho činí zcela nezávislým na jakýchkoliv soukromých závazcích vůči rodině a umožňuje mu být plně ve službách Bohu a církevní obci. Ta je k němu ve snoubeneckém vztahu podobně jako je Církev nevěstou Ježíše Krista. Ve své lásce k symbolice dává Církev této pravdě zazářit při svěcení biskupa, jemuž světuje plnost kněž-

ského úřadu: Když biskupovi nasazuje na pravou ruku biskupský prsten, říká hlavní celebrant: „Přijmi prsten jako znamení své věrnosti, kterou máš zachovat Boží Nevěště, svaté Církvi, ozdoben nezlomnou věrností.“ (Pontificale Romanum) Cílem tohoto „duchovního manželství“ je „zplodit co nejvíce dětí“ tím, že lidé vedou pod duchovním vedením biskupa, resp. kněze život co nejpodobnější Kristu; již církevní otcové kladli důraz na duchovní otcovství.

Rané formy celibátu

Všimněme si druhého aspektu. Kardinál Alfons Maria Stickler proti Königovým argumentům uvedl již v roce 1993 argumenty o apoštolském původu celibátu.

Tuto tezi zastával již v 19. století G. Bickel na základě skutečnosti, že svatý Pavel (Tit 1,8) žádal od ženatého biskupa, aby byl „enkrates“, tedy podle filologického smyslu „zdrženlivý“, a že synody a papežové opakovaně ve 4. století používali tato slavná místa v pastoračních listech vždy ve vzájemné souvislosti (1 Tim 3,2-5 a Tit 1,6), jak již bylo uvedeno. Málo se totiž dbalo na to, že celibát vystupoval nejdříve ve dvou formách: v jedné jako závazek neženit se a na druhé straně jako závazek po svěcení žít se svou ženou v soužití jako bratr a sestra v „cohabitatio fraterna“. Tento druhý případ připadal často v úvahu a je přitom přehlížen. Není možno doložit ani jeden případ, kdy by ženatý duchovní po svěcení zplodil děti.

Kardinál Stickler se mohl opřít o dvě starší, důkladně doložené studie v moderní teologické vědě: výzkum jezuitů C. Cochiniho „Apoštolský původ kněžského celibátu“ (Paříž 1981) s obšírným popisem celibátu ve starověku a o práci mladého kněze ve Velké Británii patřícího

k ukrajinským uniátům Romana Cholije *Clericali Celibacy in East and West* (Leominster Herefordshire 1989).

Pseudoargumenty proti kněžskému celibátu

Tam, kde byli ke kněžskému svěcení připuštěni i ženatí bez příkazu zdrženlivosti, jak se stalo později na Východě, jednalo se o nedovolenou odchylku od původní tradice. Argumentovalo se Pamfuciovou legendou o nicejském koncilu, kde jeden zcela neznámý biskup údajně vystoupil úspěšně proti zdrženlivosti ženatého kněze. Ve skutečnosti existuje disciplinární kánon (Can. 3) tohoto církevního sněmu, který říká takřka opak: zakazuje duchovnímu přijímat do domu vdovu anebo nevdanou ženu jako duchovní „životní družku“ s výjimkou matky, sestry nebo tety, které mohou stát mimo jakékoliv podezření (J. Wohguth, *Konzilien des ersten Jahrhunderts*, Paderborn 1998, 7). Je zcela evidentní, že se tím mělo zabránit sexuálnímu styku. Podobně říká synod v Elvěře kolem r. 300 v kánonech 27 a 33: „Biskup a každý jiný klerik může mít u sebe jen svou sestru nebo svou dceru jako Bohu zasvěcenou pannu. Bylo rozhodnuto, že žádnou cizí ženu přijmout nesmí.“ (DH 118) „Bylo rozhodnuto o biskupech, kněžích a jáhnech, kteří vykonávají duchovní službu, že mají žít ve zdrženlivosti od manželky a nesmí plodit děti. Každý, kdo by to dělal, musí být z duchovní služby vyloučen.“ (DH 119)

Zachování celibátu je spojeno s charismatem tohoto božského daru milosti, jak to vyžaduje podstata a důstojnost katolického kněžství. K tomu je zapotřebí také obnovit liturgickou spiritualitu a posvátnost. Tyto principy správně chápe současný papež, který zřejmě bude vždy chránit celibátní kněžství jako následování Krista a pravou perlu katolické církve.

Kirchliche Umschau 7-8/2012
Překlad -lš- (kráceno)

Kde vymírá víra, vymírá také zdrženlivost

Kardinál Alfons Maria Stickler SDB (1910–2007), prefekt Vatikánské knihovny, vydal v roce 1993 knížku Celibát duchovních, jeho vývoj, dějiny a teologické základy. V těchto dnech vyšlo v nakladatelství Sarto její druhé vydání. Přinášíme z ní jednu kapitolu.

V trvalém závazku k životu oběti je možno vytrvat jen s živou vírou, protože lidská slabost se hlásí vždy znovu a znovu.

Nadpřirozené zdůvodnění může vycházet jen z vědomě prožívané víry: kde slabne víra, slabne i síla k odporu, kde vymírá víra, vymírá také zdrženlivost.

Jedním ze stále nových důkazů pro tuto skutečnost jsou všechna po sobě jdoucí heretická a schizmatická hnutí v církvi. Prvním znakem takových hnutí je vždy zrušení pohlavní zdrženlivosti duchovních. Proto nikoho nemůže udivovat, že při velkých herezích a vlnách odpadu od Církve v 16. století u protestantů, anglikánů, kalvinistů, zwingliánů byl ihned zrušen celibát. Reformní hnutí tridentského koncilu za pravou víru a kázeň v katolické církvi se zcela logicky muselo zabývat útoky na kněžskou zdrženlivost.

Tridentský koncil (1545–1563)

Z dějin koncilu víme přesně, že císař, králové a knížata, kteří se v církvi zasazovali o všeobecné ulehčení nebo dispens od těchto závazků, měli dobrý záměr získat zpět odpadlé duchovní, smířit se s odpadlickými hnutími a vyjít jim vstříc.

Komise, kterou jmenoval papež, se však na základě celé tradice rozhodla pro nekompromisní trvání na povinnosti celibátu.

Z pastoračních důvodů existovala pro Anglii a Německo určitá zvláštní opatření, že kněží, kteří zcela zrušili manželské společenství, mohli být znovu začleněni do církevní služby. Ti, kteří to odmítli, mohli získat platné manželství, ale byli nadále z kněžské služby vyloučeni. Pozoruhodné je, že koncilní otcové

Kardinál Alfons M. Stickler SDB

nejen obnovili původní závazky, ale odmítli prohlásit zákon o celibátu za ryze církevní zákon latinské církve, stejně jako odmítli zařadit Pannu Marii do všeobecného zákona o dědičném hříchu.

Základním rozhodnutím tridentského koncilu k ochraně a podpoře kněžského celibátu je založení kněžských seminářů, které bylo schváleno známým kánonem 18 na XXIII. zasedání koncilu a uloženo všem diecézím. V těch se měli připravovat mladí mužové určené pro kněžské povolání, vzdělávat se a upevnit. Toto prozívatelné rozhodnutí, které pak bylo všude realizováno, přineslo církvi tolik svobodných kandidátů pro vyšší kněžská svěcení, že mohla rezignovat na ženaté kandidáty, které si někteří koncilní otcové přáli.

Od té doby existuje dosavadní pojem celibátu, který předsta-

vuje pro vysvěcené povinnost pohlavní zdrženlivosti a zákaz pozdějšího uzavření sňatku.

Pevnost celibátu v těžkých dobách

V následujících těžkých dobách církev vždy trvala na tradici celibátu, i v nejtěžších krizových situacích, jaké prožíval francouzský klérus za revoluce od konce 18. do začátku 19. století. I zde byla obnovena praxe ze 16. století. Kněží, kteří se během revoluce oženili, byli postaveni před volbu buď se vzdát neplatného manželství a opět se ujmout církevní služby, anebo sanovat manželství, ale zřít jakékoliv duchovní služby. Tak to stanovil synod v Elvěře.

Církve se postavila i proti dalším podobným pokusům o odbourání kněžského celibátu, jak tomu bylo v Bádensku-Würtembersku za Řehoře XVI. († 1846) nebo u hnutí československé církve za Benedikta XV. († 1922).

Příznačné je okamžité zrušení celibátu u starokatolíků po I. vatikánském koncilu. Stejně jasné je po II. vatikánském koncilu odmítnutí opětovného požadavku po svěcení ženatých mužů.

Kirchliche Umschau 7-8/2012
Překlad -lš-

OBVINĚN Z TĚŽKÝCH KRÁDEŽÍ

Papežský komorník Paolo Gabriele bude postaven před soud s těžkým obviněním z krádeží. Byl u něho nalezen také šek vystavený na jméno papeže na 100 000 euro a jiné drahocennosti.

MAĎARSKO

Nejvýznamnější klášterní kostel Pannonhalma byl po přestavbě znovu slavnostně posvěcen. Obnovu benediktinské baziliky řídil britský architekt John Pawson. Je to též architekt, který řídil stavbu trapistického kláštera v Novém Dvoře. Práce trvaly 18 měsíců. Bazilika je zapsána mezi světové kulturní památky UNESCO. Nyňí se v chrámě spojují prvky ze 13. století a jejich benediktinská tradice s moderní architekturou.

Kath-net

Pohled do hlubin duše Benedikty Bianchi Porro (1)

Seznámili jsme se s životem trpitelky Benedikty Bianchi Porro (Světlo 35–37/2012). Divo Barsotti nám nabízí příležitost na základě zasvěceného studia Benediktiných deníků a listů nahlédnout do duchovního vývoje této pozoruhodné osobnosti. Ze sebevědomé a ctižádostivé talentované dívky se stává charismatická oběť, která postupně zbavena svých smyslů v naprosté odevzdanosti doslova celou svou lidskou bytost vrací s láskou svému Pánu.

1. kapitola Duchovní cesta

Z deníku a dopisů můžeme sledovat Benediktu od osmi let do její smrti, od prvního okamžiku, kdy začala prožívat radost ze svého světlého vzestupu k Bohu. Jaká prostá svěžest krátkých poznámek v deníku: jasné západy, mlha, která zahluje krajinu a pahorky, měsíc, jasné nebe... Jaká láskyplná pozornost ke všemu, co ji obklopuje: lidé, husy, pes, vlaštovky, teletko, třešně, růže...

Je to inteligentní a živé dítě, ale není možno předvídat její skutečné duchovní povolání. Dvě zcela bezbarvé poznámky z jejího dětského náboženského života: *Šla jsem se svou sestřičkou natrhat kytici a odnést Madoně. A ještě: Šla jsem na mši a přistoupila k přijímání. Jsou Vánoce, narození malého Ježíška, viděla jsem ho v kostele v jesličkách. Ještě chudší je deník v roce 1945. Celkem dvě poznámky ve stejném duchu a obsahu až do ro-*

Benedikta ve věku sedmi let (první zleva) se svými sourozenci

ku 1953. Jistě, s přibývajícím věkem léty ztrácí na svěžesti, jako by ztrácela svou živost: všechno se jí jeví monotónní a bez barev. Nebylo jí ještě ani patnáct, a již se

vrací k minulosti: *Zdá se mi, že mohu zde dole žít ještě s duší, která vzpomíná na šťastné dny, kdy jsem zapínala rádio, hrála, pracovala a procházela se jako paní. Zнала jsem všechny díry, všechny kouty, všechny skryše. Zнала jsem svůj dům jako matka zná své dítě; večer za tmy jsem ráda naslouchala tajemným příběhům, které mi tyto zdi vyprávěly! Ale dokud jsem žila zde dole, nevědomovala jsem si rychlou ozvěnu, a tak jsem ji ztratila, aniž bych ji postřehla, a ocitla jsem se daleko, daleko, bez možnosti vrátit se zpět. Žiji sama ve své vzpomínce. Dal jí snad život už vše? Uvědomovala si již pozvolna, že její fyzické postižení poliomyelitidou ji určitým způsobem vylučovalo ze života?*

Jak krásné a strašné je žít

V knize, kde jsou publikovány její deníky, je mezera. Navazuje rok 1953. Benedikta má nyní 17 let a zbývá jí deset let života. Právě v roce 1953 došlo, jak se mi zdá, k jejímu prvnímu obrácení. Svobodné, extrovertní dítě, jak jsme je poznali, se stává mladou dívkou, která s rozhodnou vůlí hledá ve studiu svou cestu a objevuje velikost vnitřního života. Jako by chtěla uskutečnit odvetu za své pokoření. Marie Elisa Margheritini říká: „Byla plná hrdosti a vážnosti: nepřipouštěla vlastně nic, nikdy, žádné koketování, žádné klepy, žádnou zábavu tak vlastní pro mladé. Při studiu se snažila realizovat svou fyzickou i duchovní osobnost.“ Byla zcela zaměřena na realiza-

ci své osobnosti, charakter nabyl rysů hrubosti a nepřístupnosti. Projevovaly se první příznaky hluchoty. Jako silná žena se nestahuje do sebe, aby se litovala. *Je třeba tolik studovat v mém životě! Celý život je jen studium toho, co mě obklopuje. Když píšu, v pokoji u dědečka hraje sladká a cizí hudba, plná okouzlení: je to jako žalozpěv, tak smutný, plynulý. Odpoledne jsem šla domů hrát na piano. Je tu tolik slunce, oči jsou plné světla a slz. Pokračuje:*

Benedikta ve 14 letech

*Nebe je šedivé a zamračené, věci jsou fádni a pláčou, místo aby se smály na mou duši. Hrála jsem na klavír, ale brzy jsem se unavila. Jsem unavená ze všeho a z ničeho, toužím po pokoji a klidu: Může však toho člověk někdy dosáhnout? Uklouzne jí slovo zatížené pláčem: *Jsem unavena časem, měsíci. Nechci si nic slibovat ani doufat... Proč je život tak fádni a jednotvárný?**

Poznámky, i když kratičké, mají neobvyklou kapacitu a dovolují nám vstoupit do jejího světa, který je zcela tajemným chvěním mládí: nedefinovatelná touha, naděje, neví, na co je zde, stesk z minulosti nevinné, nevědomé a šťastné. *Zdá se, že s jarem přichází mnoho tužeb, tolik prázdných nadějí. Ale hned nato: *Není zde nic nového a jsem unavena. A ještě: *Jak krásný a strašný je život. Každá radost je bolest a každá bolest je radost. Jsem unavena a znuděna: jak nevděčný je někdy život, i když ho chceme milovat!***

Ve své pevné vůli nechce být poražena; má takovou tou-

hu po svobodě, a přece se cítí jako zavřená ve vězení: tak žije po životě, a přece se bojí, že bude znovu poražena. Píše: *Život je celý vzpomínka, oplakávání, a toto oplakávání je horší než bolest. Ale Benedikta reaguje: život nemůže být jen vzpomínkou na šťastnou minulost, a ve své své mimořádné citlivosti riskuje, že bude přemožena lítostí. Zaměřená k budoucnosti, která se jí jeví příliš obtížná a nepřátelská, stává se v těchto měsících ženou, která si uvědomuje sebe a svou cestu. Probudil se v ní náboženský problém: neodmítá ho. Koupí si Myšlenky od Pascala a čte. Četba jako by potvrzovala její pocity: *Jak říká Pascal, hon je lepší než kořist; my lidé jsme smutek a ubohost bez konce, a abychom na tyto věci zapomněli, musíme mít své zábavy, své ideály, své boje, ale jednoho dne, když dosáhne toho, co jsme si předsevzali, přepadne nás smutek a nuda, že v nás nemůže být štěstí.**

Objev vnitřního života

Poznání sebe a lidských podmínek ji převede k úvahám a otevření k Bohu. Mluví o Bohu a nesmrtnosti duše s bratrem Gabrielem a poznamená: *Jak jsou lidé pošetilí, když se stydí mluvit o těchto tak důležitých věcech. Uklouzne jí povzdech, který jako by odhaloval celý její budoucí život: *Jak bych chtěla... žít jen pro Boha! Je to aspirace duše, která se již zřekla všeho, která již udělala svoji volbu? Snad je to předtucha. Poznává konečně opravdu Boha? Benedikta ví alespoň toto: existuje vnitřní život, který je širší a hlubší než život smyslů.**

Stále více si uvědomuje svoji hluchotu a jak jí tato hluchota odděluje od druhých. Nebouří se: myšlenka, že nemůže žít život jako druzí, jí snad pomáhá, aby si uvědomovala velikost vnitřního života, a Benedikta si ho zvolí a chce: *Vrátila jsem se ze školy. Byla jsem zkoušena z latiny. Neslyšela jsem nic, co se mě profesor ptá; jak jsem se musela*

tvářit? Ale co na tom záleží? Jednoho dne nebudu slyšet vůbec nic, co druzí říkají, ale vždy budu slyšet hlas své duše: a to je ten pravý vůdce, kterého musím následovat. V jejích slovech je jakási pýcha, jakási hrdost: obtíže, které se jí stavějí do cesty, provokují jen její pevnou reakci, připravují ji stále více k boji. Není zde ještě odevzdanost milosti, která vede a pozvedá, není zde ještě sladkost společenství s Bohem.

Ale čemu ji učí hlas její duše? V deníku je jeden text, který se mi jeví jako základní. Snad to byla spíše četba knihy než modlitba, která jí dala objevit její povolání. *Stále mám na mysli myšlenky, které jsem četla v Bratřích Karamazových: Nejsme v ráji, ale nechceme to vědět, kdybychom to chtěli vědět, zítra bychom všichni byli v ráji. Jsme vinni za všechno a za všechny.*

V poslední době se našly některé její dopisy. Především dva z roku 1953 jsou velmi důležité. Rekl jsem, že rok 1953 byl rokem jejího prvního obrácení. Tyto dopisy potvrzují, co jsem již poznal z jiných písemností. Není to obrácení k autentickému duchovnímu životu. Benedikta se dosud nepotkala osobně s Bohem. Má 17 let. Uvědomuje si svůj osud. V deníku obviňuje svoji hluchotu. Ve své lásce k životu reaguje na úzkost, kterou v ní musí vyvolat předvídaní hluchoty, která ji vylučuje ještě více než její nemoc ze společenského života, z života bohatého na zápal, radost, práci. Ale samotná slova v deníku jsou příliš pohrdavá a takřka pyšná, ve své lakoničnosti prozrazují vnitřní boj, aby přijala své pokoření. Je zde opravdové obrácení. Obrácení bylo u ní objevením vnitřního života. Pascal a především Dostojevskij byli četbou, která ji živila a formovala. O Bratřích Karamazových napsala 11. března 1953: *Četba, kterou čtu, je něco nádherného. Nikdy jsem nečetla nic tak pravdivého a morálního.*

(Pokračování)
Překlad -lš-

Podám krátkou a přesnou zprávu o tom, co jsem viděl 13. října 1917, aniž bych zamlčoval pravdu.

Přišel jsem v poledne. Silný déšť, který od rána bez přestání padal, jako by chtěl spolu s prudkým větrem všechno zaplavit. Nebe mělo velmi tmavou barvu vzhledem k hojnému a dlouho trvajícím dešti. Zůstal jsem stát na cestě blízko prostranství, o kterém mi řekli, že je to místo zjevení. Byl jsem vzdálen něco více než 100 m na výše položené části nad prohlubní a viděl jsem v širokém oblouku mnoho lidí s deštníky.

Po něco více než hodině přišly na toto místo děti, kterým svatá Panna oznámila den a hodinu zjevení. Bylo slyšet písně a zpěvy lidí na tomto místě.

Po určité době zástupy lidí deštníky zavřely, asi z úcty a respektu, a déšť jim padal na hlavu a byli brzy promočeni. Lidé klečeli v hlubokém blátě a začali na zvolání jednoho z dětí pomalu vstávat.

Muselo být půl druhé, přesně na místě, kde se nacházely děti, vystoupil sloup dýmu, štíhlý a modravý, asi do výšky dvou metrů a pak se rozplynul. Tento fenomén viditelný pouhým okem trval několik vteřin. Nedíval jsem se na hodinky, mohla to být více méně jedna minuta. To se opakovalo dvakrát nebo třikrát.

Zaměřil jsem tam svůj dalekohled. Neviděl jsem nic, jen stoupající dým, jako by něco hořelo. Ale nic tam nehořelo. Dvě velmi zbožné osoby mi potvrdily, že při předchozích zjeveních třináctého v měsíci se to vždy tak stalo.

Pozoroval jsem stále místo zjevení, bylo mi zima a pomalu jsem pocítil únavu, protože nic nebudilo moji pozornost. Slyšel jsem hluk tisíců hlasů a viděl jsem množství lidí na dlouhých polích u svých nohou. Uplynuly asi dvě hodiny.

Slunce, které bylo dlouho přikryto mraky, začalo pozvolna jas-

ně a intenzivně zářit. Viděl jsem slunce, které přitahovalo k sobě všechny zraky, zářit jako kotouč, ale neoslňovalo. Bylo to jako stříbrný kotouč. S velmi jasnými, aktivními a bohatými barvami, nikoliv jako měsíc za jasné noci. To není banální přirovnání laci-

Byl jsem svědkem velkého zázraku

FATIMA 13. ŘÍJNA 1917

ně poezie. Moje oči to tak viděly. Také se nedá přirovnat k slunci zakrytému mlhou, protože nebylo rozptýlené, zamlžené ani matné. Nebeská obloha byla pokryta mnoha lehkými cirusovými oblaky, tu a tam měla modrou průrvu a slunce se několikrát ukázalo na volném místě. Mraky táhly lehce od západu k východu, nezastíňovaly světlo a měly lehce růžově modrý nádech.

Nádherné bylo, že bylo možno zářící terč pozorovat dlouho bez bolesti očí a nebylo pozorovat blednutí sítnice.

Tento jev byl dvakrát náhle přerušen a slunce vysílalo zářící paprsky, které nutily dívat se jinam. To trvalo přibližně deset minut. Tento perlově zbarvený kotouč se začal rychle pohybovat. Nebylo to otáčení souhvězdí v normálním smyslu, nýbrž slunce točilo se kolem sebe obrovskou rychlostí.

Náhle jsem uslyšel výkřik hrůzy všech přítomných. Slunce zastavilo svůj rotační pohyb, spustilo se z oblohy a hrozilo, že dopadne na zem a svou vahou všechno rozdrtí. Byly to okamžiky strašné hrůzy. Během tohoto nebeského divadla, které jsem právě podrobně popsal, nabývala atmosféra různých barev, nemohu přesně říci kdy, protože to jsou již dva měsíce a já jsem si tehdy nic nezapísal. Vzpomínám si, že to nebylo na začátku, a myslím, že se to stalo na konci.

Když jsem pozoroval slunce, uvědomil jsem si, že se kolem

mne zatmělo. Díval jsem se do blízka i do dále a všechno mělo ametystovou barvu. Myslel jsem, že mám poškozenou sítnici, což však bylo málo pravděpodobné, protože v tom případě bych nemohl věci jasně rozeznávat. Protrél jsem si oči a držel jsem ruce

před očima, abych je trochu chránil. Zavřel jsem oči a opět otevřel a poznal jsem, že všechny věci mají onu barvu jako dříve. Dojem nebyl stejný jako při zatmění slunce, které jsem zažil ve Viseu, které bylo tehdy úplné. Když měsíc zakrýval slunce, pomalu se stmívalo, až byla náhle tma. Teplota poklesla a člověk měl dojem, že život na zemi umírá. Ve Fatimě však byla atmosféra sice temná, ale transparentní až na kraj horizontu, neměl jsem pocit, že by se zastavila univerzální energie.

Když jsem dále pozoroval slunce, zjistil jsem, že okolí se rozjasnilo. Hned nato jsem slyšel, jak někdo vedle mne jako ohromený říká: „Ta paní je žlutá!“ A skutečně, zblízka i v dále všechno bylo jako žlutý damašek.

Po několika dnech jsem udělal pokus a podíval se krátce na slunce pouhým okem. I po rychlém pohledu jsem pak viděl krátký čas jen žluté fleky nepravidelného tvaru.

Všechny tyto fenomény, které jsem uvedl a popsal, jsem prožíval v naprostém klidu, bez vzrušení a emoce.

Nakonec bych chtěl potvrdit, že jsem nikdy před 13. říjnem ani později podobné sluneční nebo atmosférické jevy neviděl.

Bettendes Gottes Volk 3/2012
Překlad -lš-

Pozn.: José Maria Proença de Almeida byl profesorem přírodních věd na univerzitě v Coimbre.

Fascinující svět vědy otevírá před námi obraz krásného, přesně sestrojeného světa, který má svůj smysl a cíl. Není třeba být velkým učencem, abychom pochopili souvislost příčin a účinků v každé skutečnosti, která nás obklopuje. Každý je schopen bez námahy zpozorovat, že většina skutečností, které kolem sebe pozorujeme, poukazuje na Příčinu, na osobního Boha, který nás stvořil a vykoupil. Jedině intelektuální nepoctivost nás nutí vymýšlet prapodivné teorie, které mají pramalou vědeckou hodnotu, ale zato poskytují komfortní klam, že Bůh neexistuje, a nemá proto na nás žádné nároky.

Věda o vesmíru

Významní vědci, kteří zkoumají vesmír a zákony, jimiž se řídí, docházejí k neobyčejným závěrům. Ukazuje se totiž, že představy o vesmíru jako o chaotické hromadě sutí roztroušené v prostoru prostě neodpovídá skutečnosti. Přesnost, s jakou je vesmír vystavený, nás posílá na kolena, pokud jsme jen trochu intelektuálně poctiví a dokážeme uznat, že existuje někdo moudřejší a mocnější než my.

Abychom pochopili nepředstavitelnou přesnost zákonů, jakými se řídí vesmír, můžeme si posloužit následujícím obrazem: vezměme měřicí pásmo s milimetrovou stupnicí a natáhneme je od jednoho kraje vesmíru na druhý. Počet centimetrů na takovém pásmu je neslychaně veliký. Na tomto pásmu je červeně vyznačen jeden bod, který zobrazuje zákon gravitace. Co by se stalo, kdyby ten zákon nebyl tak přesný? Kdyby gravitační síla byla trochu větší nebo trochu menší? Zdá se nám, že by se nestalo vůbec nic, že bychom byli trochu těžší nebo lehčí. Přitom sebemenší změna této hodnoty by znamenala katastrofu celého vesmíru. Jedině naše pýcha a arogance nám překáží v uznání, že zákony vesmí-

Intelektuální poctivost

Christian Boehmer Anfinsen, biochemik a laureát Nobelovy ceny, řekl, že na základě vědeckých poznatků musíme přijmout, že existuje určitá nepochopitelná moc, která má nepředstavitelnou schopnost předvídání a vědění a rovněž sílu, která způsobila, že začal existovat svět.

ru nevznikly náhodou. Několik nesmírně moudřejší a mocnější je musel důkladně promyslet a uvést v činnost.

Arno Penzias, nositel Nobelovy ceny v oblasti fyziky, řekl: „Astronomie nás uvádí do unikátního celku, do vesmíru, stvořeného z ničeho, který zachovává velmi přesnou rovnováhu nezbytnou pro splnění podmínek, jaké vyžaduje existence života, která má vůdčí, můžeme říci mimopřirozený plán.“ Z pohledu tohoto vědce se stvoření vesmíru opírá o všechny pozorovatelné veličiny, jaké má astronomie v současné době k dispozici.

Právě proto Christian Boehmer Anfinsen, biochemik a laureát Nobelovy ceny, přiznává: „**Myslím, že jen idiot může být ateista. Musíme přijmout, že existuje určitá nepochopitelná moc, která má nepředstavitelnou schopnost předvídání a vědění a rovněž sílu, která způsobila, že začal existovat svět.**“

Přesto i lidé rozumově vyspělí si volí ateismus a rezignují tak na základní intelektuální poctivost: „**Nechci uvěřit v Boha. Proto raději věřím v to, o čem vím, že je to vědecky nemožné: samovolný vznik světa, který vede k evoluci.**“ Tak vyslovil svou intelektuální volbu vynikající vědec George Wald, biochemik a fyziolog, laureát Nobelovy ceny v oblasti medicíny.

Svědectví biologie

Navzdory až agresivně vystupujícím sdělovacím prostředkům a autorům některých školních učebnic současná biologická věda vylučuje možnost samovolného vzniku života z neživé látky. Laureát Nobelovy ceny v oblasti biochemie Harry Compton

Crick prohlásil: „Poctivý člověk, kdyby byl vyzbrojen veškerou vědou, která je nám dostupná, mohl by jedině uznat, že už samotný původ života je v určitém smyslu zázrakem. Tolik je totiž podmínek, které musí existovat, aby vznikl.“

Senzační báje o tom, že v „prvotní polévce“ pod vlivem elektrického napětí by se mohly objevit molekuly, ze kterých by pak vznikl život, odporuje poctivé vědě. Profesor Crick jednoznačně potvrdil: „Rozhodující většina sekvencí aminokyselin vůbec nikdy nemohla vzniknout cestou pouhé syntézy v jakékoliv době.“ Jde o to, že aminokyseliny tvoří řetězce jedině v přítomnosti enzymů – a enzymy nevznikají samovolně mimo živé organismy. Bez života není život.

Objevy molekulární biologie udivují vědce přesností, která je zcela nemožná bez účasti inteligentní stvořitelské síly. Biochemik Albert Szent-Györgyi von Nagypolt (Nobelova cena v medicíně) takto hovoří o fungování živých organismů: „Aby mohly na sebe v řetězci vzájemně působit, musí být důkladně zbudované molekuly na sebe ideálně přizpůsobené, tak jako kolečka ve švýcarských hodinkách. Vypadá to téměř nemožné, že se takový systém může rozvinout. Jakmile se kterékoliv z jednotlivých ozubených koleček změní, celý systém se stává nefunkční. Názor, že je možné ho náhodně vývojem vylepšit, je stejně nesmyslný jako tvrzení, že hodinky vylepšíme tím, že s nimi udeříme o zem a tím způsobíme, že jedno kolečko se vyhne ze své osy. **Abychom získali lepší hodinky, museli bychom současně vymě-**

nit všechna soukolí. Stejně tak v živém organismu by se muselo při každé změně jednotlivosti změnit všechno. Nahodilá mutace má nulovou pravděpodobnost.“

Příkladem velmi vyspělé technologie v živých organismech je elektrický pohon zabudovaný v bakterii *Escherichia coli*, kterou nosíme ve svém břiše a která se pohybuje pomocí bičíků a je přitom úplnou chemickou továrnou. Hodinky, které odměřují čas uvnitř cyanobakterii *Synechococcus elongatus* představují technologie, vedle kterých nejvyspělejší nanotechnologie používané při optickém záznamu a výpočetní technice vypadají jako technologie dlaždice vedle uměleckého klenotníka (nanometr je přibližně tisícina tloušťky lidského vlasu, 10^9 m – miliardtina metru). Jenom pýcha a intelektuální nedůslednost může způsobit, že myslící člověk není ochoten uznat Stvořitele za nejgeniálnějšího inženýra.

Z toho pohledu větší moudrost prokázala nevzdělaná židovská žena z 2. století před Kristem, která řekla svému synovi: *Prosím tě, dítě, pohleďni k nebi i na zemi, na všechno, co je zde vidět, a věz, že to Bůh udělal ne z toho, co bylo, a že i lidský rod takto povstal.* (2 Mak 7,28) Nejedním dnešním profesorem by se od matky Makabejské měl čemu naučit.

Historická svědectví

Nejen přírodní vědy nám dokazují existenci Boha jako osobní Příčiny všehomíra. Také dějiny nám představují Boha jako milujícího Otce, který se po celou dobu pečlivě stará o člověka, kterého stvořil, a navazuje s ním rozhovor. Biblické dokumenty ukazují činnost Boha od okamžiku stvoření světa a člověka, přes povolání Abraháma a vytvoření izraelského národa až po uskutečnění všech mesiánských předpovědí v osobě Ježíše Krista a v činnosti církve, kterou založil.

Žádný jednotlivý člověk ani skupina lidí by nebyli schopni

Poučení pro celý svět

naplánovat a uskutečnit takový scénář událostí předpovězených a splněných v průběhu několika tisíců let. Bůh rozmlouvá s člověkem a projevuje se jako Pán dějin a lidstva, ve kterých není náhod a které mají přivést ke spásce každého člověka, jen když touží, aby byl spasen.

Při uskutečňování svého plánu spásy si Bůh mnohokrát posloužil lidmi zvanými proroci. Protože toužil vykázat lidem jedinou cestu k sobě do nebe, předpověděl mnoho charakteristických vlastností svého Syna, který se má stát touto cestou. Proroctví tak vyloučila jakoukoliv chybu nebo podvod, protože nikdo kromě Ježíše nesplňuje všechny tyto předem stanovené požadavky.

Je třeba vzít v úvahu, že v osobě Ježíše Krista se naplnily dvě skupiny proroctví: proroctví, která by snadno mohl splnit každý člověk (např. vjezd do Jeruzaléma na oslu), a taková, která jsou nezávislá na jeho lidské vůli (např. místo a doba narození a druh smrti).

Každý čtenář Nového zákona si všimne již na prvních stránkách jednoho obratu: *A to všechno se stalo, aby se naplnilo slovo Hospodina vyslovené skrze proroky.* (srov. Mt 1,22;2,5.15.17.23; 3,3)

V knize Joshe McDowella *Evidence that Demands a Verdict* je celá devátá kapitola věnována podrobné analýze proroctví a pravděpodobnosti jejich splnění náhodnými osobami. Autor uvádí 332 mesiánských proroctví, která se vyplnila na Ježíši Kristu. Pravděpodobnost náhodného splnění jen osmi nejdůležitějších byla vypočtena jako 1:10¹⁷. To je pravděpodobnost, s jakou najdeme jedinou označenou minci mezi 10¹⁷ neoznačených. Takový počet mincí by pokryl vrstvou půl metru vysokou teritorium, jakým je Bělorusko nebo stát Texas.

Je vůbec Bible reálným historickým dokumentem? Poslechněme si specialisty. Profesor Nel-

„Institut studií o ženách a výzkumu na rovné příležitosti v Norsku“ utrpěl těžký debakl. Norská televize vysílala dokument, který porušil politicky korektní tabu. Autor pořadu, někdejší gender-sociolog, dospěl k závěru, že všechna genderovská tvrzení a objevy jsou v naprostém rozporu s přírodovědeckými a lékařskými výzkumy o rozdílech mezi pohlavími. Východiskem byl udivující paradox. V zemi, která byla velebena jako kolébka gender-ideologie, která byla všude vyučována a propagována, ani po desetiletích nestoupl počet ženských inženýrek a techniků ani mužských zdravotních sester (nebo bratrů?). Pořad dokumentoval, že již v nejútlejším věku se u chlapců

son Glueck, ředitel Americké školy orientálních výzkumů v Jeruzalémě, říká: „Třicet let provádím vykopávky a v jedné ruce držím Bibli a v druhé ruce kapesník a ještě se mi nestalo, aby Bible obsahovala omyly z historického hlediska.“ Ještě silnější je výrok doktora Clifforda Wilsona, bývalého ředitele Australského archeologického institutu: „Neznám ani jeden archeologický objev, řádně potvrzený, který by byl v rozporu s Bibli. Písmo svaté je nejdůkladnějším historickým pramenem, jaký svět kdy vlastnil.“ A co více, Millar Borrows, profesor univerzity v Yale, prohlásil: **V mnoha případech vyvrátila archeologie pohledy novodobých kritiků Bible. Mám mnoho příkladů o tom, jak archeologie prokázala, že kritika se opírá o nereálná a smyšlená schémata.**

Archeologie potvrdila, že žádná z událostí, které stojí v Bibli, nejsou mýty ani zbožné legendy nebo básně, ale konkrétní kulturní i historické skutečnosti. Intelektuální poctivost vyžaduje, abychom uznali Bibli za pravdivý dokument o pravdi-

i dívek projevují signifikantní rozdíly v typickém chování. Není to výsledek výchovy, nýbrž rozdílné hladiny testosteronu a přirozeného vývoje. Norsko je velmi bohatá země a vydává na cílenou propagandu i gender-výchovu mnoho prostředků. Ale převýchova nepřinesla žádné ovoce. Blamování teoretikové to zdůvodnili takto: Máme tak dobrou teorii, že ji praxe není ani schopna sledovat. Výsledek: Slavný „Institut studií o ženách a výzkumu na rovné příležitosti“ v Norsku šel pro nevědeckost a neúčelnost do konkursu. Zpráva o tomto fiasku genderismu byla ve většině zemí potlačena.

Andreas Unterberger

Kath-net

Překlad -lš-

vých setkáních pravdivého Boha s člověkem.

Věcné důkazy zmrtychvstání

Vrcholným bodem Boží lásky k člověku bylo to, že Boží Syn přijal lidské tělo, aby vlastní krví vykoupil lidstvo a obmyl každého člověka od hříchů. Kromě potvrzených očitých svědectví svědků, kteří byli Ježíšově smrti osobně přítomni a pak ho viděli živého, máme k dispozici dva věcné důkazy faktu zmrtychvstání. Jsou to Turínské plátno a rouška z Manoppello, jemný šátek z průhledné tkaniny. Na obou je obraz umučeného a zmrtychvstalého Krista, který žádná lidská ruka nemohla zhotovit.

Profesor Klaus Berger, vynikající německý biblista, řekl: „Podle židovské tradice k důkazu před soudem bylo nutné svědectví dvou svědků. Tyto svědky máme v osobě Petra a Jana, ale máme také dva důkazy – dva kusy plátna: Turínský rubáš a tvář z Manoppello. To jsou dva věcné důkazy zmrtychvstání. Zmrtychvstání je fakt,

není to žádná teologická metafora. Zmrtychvstání je skutečnost. I o tom mluví obraz z Manoppello.“

Nejmenší detaily na turínském plátně potvrzují autentičnost této neobyčejné relikvie: rány do všech podrobností odpovídají popisům v evangeliu, mince na očích svědčí o době ukřižování, podobně jako pyl z květů, které rostly v Palestině v 1. století po Kristu. Způsob zobrazení není možno uskutečnit žádnou dostupnou technologií. NASA potvrdila: „Pro nás vědce by možnost zfalšování obrazu na plátně byla větší zážrak než samo zmrtychvstání. Znamená to totiž, že v 21. století nejsme schopni vyrovnat se falzifikátorovi z 15. století.“

Intelektuální poctivost vyžaduje přijetí rozhodnutí. Nepoctivost naopak vede nejen k odmítání očividných důkazů, ale i k více či méně záměrnému falšování, jak tomu bylo v případě karbonových zkoušek Turínské plátna v roce 1988.

Shrnutí

Každý člověk má svobodnou vůli a má právo zvolit zlo a smrt a odmítnout lásku a život. Bůh v nekonečné lásce nám však předkládá mnoho důkazů a znamení své lásky, takže poctivý člověk, nezávisle na svém vzdělání či zbožnosti, má možnost se snadno přesvědčit a uvěřit, že Bůh existuje a odměňuje ty, kteří ho hledají. (srov. Žid 11,6)

Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízel, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. (Žid 12,1-3)

Mihujcie się 1/2012

Překlad -lš-

MODLITBA VE ZJEVENÍ SV. JANA - dokončení ze str. 2

vrátí tak, jak vystoupil na nebe (srov. Sk 1,11b). Tedy všechny národy ho poznají, a jak povzbuzuje Jan ve čtvrtém evangeliu: *Budou patřit na toho, koho probodli.* (Jan 19,37) Budou myslet na svoje hříchy, příčinu jeho ukřižování, a jako ti, kteří byli bezprostředně přítomni na Kalvárii, *se budou bít v prsa* (srov. Lk 23,48) a žádat o odpuštění, aby ho následovali v životě a připravili se na plné společenství s ním po jeho konečném příchodu. Shromáždění uvažuje o tomto poselství a říká: *Ano. Amen.* (Zj 1,7b) Vyjadřuje tak svoje „ano“ s plným přijetím toho, co mu bylo oznámeno, a žádá, aby se to opravdu stalo skutečností. Je to modlitba shromáždění, které rozjímá o lásce Boha, jak se projevila svrchovaným způsobem na kříži, a žádá, aby žilo ve shodě s Kristovými učedníky. A je zde Boží odpověď: *Já jsem alfa a omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.* (1,8)

Bůh, který se zjevuje jako začátek a konec dějin, přijímá a bere si k srdci žádost shromáždění. On byl, je a bude přítomen aktivně svou láskou v lidských dějinách, v přítomnosti, budoucnosti, stejně jako v minulosti, až do dosažení konečného cíle. To je Boží slib. A nacházíme zde další důležitý prvek: vytrvalá modlitba v nás probouzí smysl pro Boží přítomnost v našem životě a v dějinách, a jeho přítomnost nás podpírá, vede a dává nám velkou naději také uprostřed tmy a lidských událostí. Neboť každá modlitba, také ta, která se koná v radikální samotě, neznamená nikdy izolování a nikdy není neplodná, nýbrž je to životní míza, která živí křesťanský život, aby byl stále více usilovný a angažovaný.

Druhá fáze modlitby shromáždění (1,9-20) vztah s Ježíšem Kristem ještě dále prohlubuje. Pán se nechává spatřit,

mluví, jedná a společenství, které mu je stále bližší, poslouchá, reaguje a přijímá poznání. V poselství představeném předčítajícím sv. Jan vypráví o svém osobním setkání s Kristem. Dostal se na ostrov Patmos *pro Boží slovo a pro svědectví o Ježíšovi* (1,9) a je *den Páně* (1,10a), neděle, kdy se slaví jeho zmrtvýchvstání. A sv. Jan (1,10a) *upadl do vytržení*, Duch Svatý jím proniká a obnovuje ho, zvyšuje jeho schopnost přijímat Ježíše a ten jej vybízí, aby psal. Modlitba naslouchajícího shromáždění postupně nabývá kontemplativní charakter, naznačený slovy „vidí“, „dívá se“, a tedy rozjímá nad tím, co mu lektor předkládá, vstřebává to do svého nitra a přijímá to za své.

Jan slyší *mocný hlas jako z polnice* (1,10b), hlas mu přikazuje, aby poslal poselství *sedmi církvím* (1,11) v Malé Asii a skrze ně všem ostatním církevním obcím všech časů a jejich pastýřům. Výraz „hlas... polnice“, převzatý z knihy Exodus (srov. 20,18), připomíná Boží zjevení Mojžíšovi na hoře Sinaj a označuje hlas Boha, který promlouvá ze svých Nebes, ze své transcendence. Na tomto místě je Boží hlas připsán Ježíši Kristu zmrtvýchvstalému, který z Otce slávy promlouvá k modlíci se shromáždění. Jan se obrací, *aby se podíval po tom hlase* (1,12), a spatřuje *sedm zlatých svíců a uprostřed těch svíců postavu podobnou Synu člověka* (1,12-13), to je termín u Jana zvláště oblíbený, který označuje Ježíše samého. Zlaté svícny s rozsvícenými svícemi označují církev všech dob, která se modlí při liturgii: Vzkříšený Ježíš, „Syn člověka“, stojí uprostřed ní, oděn do rouch starozákonního velekněze, a vykonává kněžskou službu prostředníka u Otce. V symbolickém Janově poselství následuje zjevení vzkříšeného

Ježíše, plného jasu, s charakteristickými rysy Boha, jak se objevují ve Starém zákoně. Řeč je zde *o vlasech bělostných jako sněhobílá vlna* (1,14), symbol Boží věčnosti (srov. Dan 7,9) a vzkříšení. Dalším symbolem je oheň, který je ve Starém zákoně často spojován s Bohem, aby poukazyval na jeho na dvě vlastnosti. Za prvé žárlivou mohutnost jeho lásky, která oživuje jeho smlouvu s člověkem (srov. Dt 4,24). A tu též spalující intenzitu lásky čteme v pohledu vzkříšeného Ježíše: *jeho oči jako ohnivý plamen* (Zj 1,14a). Druhou je nepřemožitelná schopnost přemáhat zlo jako *stravující oheň* (Dt 9,3). Také Ježíšovy „nohy“, které vykročí, aby se postavily proti zlu a zničily je, jsou rozžhavené jako *planoucí bronz* (Zj 1,15). Hlas Ježíše Krista se pak podobá *hukotu množství vod* (1,15c), zní jako mohutný hlahol *slávy Boha Izraele*, která přichází do Jeruzaléma, jak o tom mluví prorok Ezechiel (srov. 43,2). Následují ještě tři symbolické prvky, které ukazují, co vzkříšený Ježíš činí pro svou církev: pevně ji drží ve své pravici – obraz Ježíše držícího církev ve svých rukou je velice důležitý; mluví s pronikavou silou naostřeného meče a ukazuje jí jas svého božství: *jeho tvář zářila jako slunce v plné své síle* (Zj 1,16). Jan je natolik unesen tímto nádherným zážitkem Vzkříšeného, že cítí, jak jej opouštějí síly, a padá jako mrtvý.

Po zážitku z tohoto zjevení má apoštol před sebou Pána Ježíše, který s ním hovoří, dodává mu odvahy, klade mu ruku na hlavu, odhaluje mu svou identitu Ukřižovaného a Zmrtvýchvstalého a světuje mu poslání předávat jeho poselství církvím (srov. Zj 1,17-18). Je to překrásný obraz – nejprve zážitek Boží velikosti, vedoucí až k mdlobám, a pak přítel života, kladoucí na apoštola svou pravici. Náš zážitek nebude jiný – jsme Ježíšovými přáteli, a proto zjevení vzkříšeného Boha, Krista, nebude hrozivé, nýbrž bude jako

setkání s přítelem. Také shromáždění prožívá s Janem zvláštní okamžik světla před Pánem, který se však poji se zkušeností každodenního setkávání s Ježíšem, a uvědomuje si bohatství vztahů s Pánem, který naplňuje všechen prostor života.

Ve třetí a poslední fázi první části Apokalypsy (Zj 2-3) lektor předkládá shromáždění sedmidílné poselství, v němž promlouvá Ježíš osobně. V promluvě adresované sedmi církvím v Malé Asii v okolí Efesu vychází Ježíš z konkrétní situace každé z těchto církví, aby se pak obrátil k církvi všech dob. Ježíš ihned vstupuje do aktuální situace každé z církví, upozorňuje na její světla a stíny a obrací se k ní s naléhavou výzvou: *Obrať se* (2,5.16; 3,19c); *drž pevně, co máš* (3,11); *vejdi do sebe a jednej jako dříve* (2,5); *buď tedy horlivý a dej se na pokání* (3,19b)... Je-li toto Ježíšovo slovo vyslyšeno s vírou, začíná ihned působit. Když modlíci se církev přijímá Pánovo slovo, je proměňována. Všechny církve musí pozorně naslouchat Pánu, otevřít se Duchu, jak to Ježíš žádá, když sedmkrát s naléhavostí opakuje tento příkaz: *Kdo má ucho, ať poslouchá, co říká Duchu církevním obcím.* (2,7.11.17.29; 3,6.13.22) Shromáždění naslouchá poselství a dostává tak podnět k pokání, obrácení, stálosti, k růstu v lásce a orientaci pro svou cestu.

Draží přátelé, Apokalypsa nám staví před oči obraz shromáždění spojeného v modlitbě, neboť právě v modlitbě zakoušíme stále více Ježíšovu přítomnost v nás. Čím více a lépe, vytrvaleji a usilovněji se modlíme, tím více se Pánu podobáme. On pak skutečně vstupuje do našeho života a vede jej, obdaří jej pokojem a radostí. Čím více Ježíše poznáváme, milujeme a následujeme, tím více potřebujeme setrvat v modlitbě s ním a přijímat od něho jas, naději a sílu pro svůj život. Děkuji za pozornost.

Bollettino Vaticano 5. září 2012
Překlad -lš-

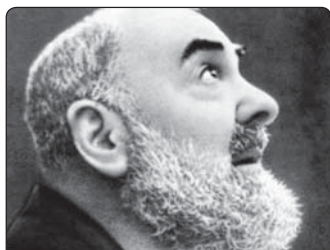

Abychom jako omezení a hříšní tvorové mohli vzdávat poctu nekonečně svatému a velkému Bohu, musíme se k tomu stát způsobilými, a takovou způsobilost můžeme získat jen od samotného Boha. Spásonosný přístup k sobě nám umožnil sám Bůh tím, že ustanovil svátost křtu, při které jsou nám do srdce vlití tři božské ctnosti: víra, naděje a láska. Tyto ctnosti jsou proto ze všech ctností nejdůležitější. Víra nám umožňuje přijímat jako pravdu i to, co nás zcela přesahuje a co bychom jen vlastním úsilím a vlastním rozumem nikdy ani nemohli poznat. Nespoléháme se proto na sebe, ale na svrchovanou autoritu samotného Boha. Zatím je vidíme jako v zrcadle, v záhadě, částečně. Na základě vírou přijatého poznání však můžeme plně důvěřovat Bohu, jeho nekonečné dobrotě a jeho zaslíbením, která se týkají našeho přijetí za syny a našeho věčného života v Bohu. Láska pak je nadpřirozená vlitá schopnost odpovídat láskou na vírou poznávanou a naději přijímanou Boží láskou.

Tato nadpřirozená víra tedy není něco jako berlička pro ty, kteří nejsou ještě natolik vyspělí, aby pravdu poznali svým vlastním rozumem. Tak jako nejsme schopni překročit práh naděje, jako bychom ji už nepotřebovali, tak také nemůžeme překročit práh víry a nahradit ji domnělou jistotou vlastního poznání. Znamenalo by to konec naší úcty k Bohu: dávali bychom mu najevo, že už ho nepotřebujeme, protože jsme dosáhli k jeho úrovni. Taková sebejistota by mohla lichotit falešnému sebevědomí, ale neodpovídá pravdě. Kdo by chtěl takto předstoupit před Boha, zhroutí se hrůzou i bez Božího odsouzení.

Aby potvrdil Bůh věrohodnost svého Syna i těch, které si zvolil za posly své zjevené pravdy, potvrzuje jejich legitimitu a autoritu mimořádnými zevnějšími znameními, jakými jsou prorockví a zázraky. Zázrak je

viditelný jev, který není možno uskutečnit pouhou stvořenou silou, ani přírodní, ani lidskou. Prorockví je jasná a konkrétní předpověď události, která může být známa jen vševědoucím

Mnoha zázraky potvrdil Bůh svatost P. Pia z Pietrelciny. Ten o dnešní době prohlásoval, že je epochou zhroucení všech hodnot.

Bohu. Těmito znameními se prokazoval nejen Boží Syn, ale provázejí i další vyvolené Boží posly, a to až do dnešních dnů. Tak před 95 lety potvrdil Bůh ve Fatimě velice významné a nanejvýš důležité Boží poselství, jaké nám poskytl prostřednictvím Matky Boží, mimořádným zázrakem, který předem předpověděla a který se uskutečnil před zraky velkého počtu věřících i nevěřících svědků.

Luteránská, tolik zdůrazňovaná víra nemá a nepotřebuje nějaká božská potvrzující znamení: je to sebejistá a samospasitelná víra a důvěřuje ve spolehlivost vlastního poznání: Duch Svätý prý každému napoví, co říká Bible. Proto také zázraky pro ně nemají význam a luteráni je neuznávají. Nastolená subjektivní suverenita a sebejistota se ihned

projevila jako neúcta k autoritě a ke všemu posvátnému. Zplodila postupně deismus, pak agnosticismus a ateismus a kdejaké bludné proudy až po dnešní diktaturu relativismu. V rámci současné sekularizace se zahnízdila pokradmo jako náказа i v katolické církvi. Nahlodala nebezpečně samotné její základy, vystoupila sebestiště ve znamení „ducha koncilu“ a odvážila se nevyhlášeného, ale praktikovaného „kácení trůnů“. Projevilo se to na nejvyšší úrovni např. revoltou proti encyklice Humanae vitae. Od té doby nejsou žádným překvapením vystoupení prelátů, kteří místo učení církve prosazují populisticky své vlastní názory.

Protože „způsob modlitby je projevem způsobu víry“, ovládl tento subjektivismus i liturgii. Více než oficiální Všeobecné pokyny k římskému misálu nebo další závazné směrnice udržují se nejrůznější svévolné „demokratické výdobytky“, které si jejich uživatelé houževnatě hájí jako jediné posvátno, které uznávají.

Jak velké je odcizení pravému duchu liturgie, můžeme poznat z podrážděných reakcí na každý pokus vrátit liturgii nezbytné projevy zbožnosti a úcty k Nejvyššímu. Bouří vyvolanou svým motu proprio Summorum Pontificum musel papež tišit zvláštním dopisem adresovaným biskupům. Klérus i laici se velmi snadno cítí takovými pokyny „poškození“, ale ani na mysl jim nepřijde myšlen-

ka, zda sami svou svěvolí a troufalostí „nepoškozují“ posvátný kult a úctu k Nejvyššímu. Zcela věcný a zasvěcený výklad biskupa Schneidera o tom, kde by se současná liturgie měla vrátit k požadavkům 2. vatikánského koncilu, vyvolal reakci, jako by šlo o ohrožení Církve a její jednotu.

Jistě to není projev víry a úcty k Nejsvětější oběti, jestliže se stále vyvolává a živí odpor k oné posvátné mešní liturgii, kterou slavila církev dva tisíce let a která byla liturgií všech koncilních otců. Celebrující kněz jakožto „druhý Kristus“ mě při svaté oběti mnohem zřetelněji přivádí k Ukřižovanému Spasiteli, jestliže nejen na začátku „odevzdá své hříchy Bohu“, ale přistupuje k oltáři a setrvává u něho po celou dobu se zjevnou hlubokou pokorou a kajícností, když se obrací nikoliv ke mně, ale k Bohu, prokazuje mu svou úctu klaněním a pokornými gesty a postoji, při kterých neuplatňuje sebe a své nápady, ale poslušně se podřizuje podle příkladu Pána všem předpisům obřadu, tak jak to dělal až do své smrti Otec Pio, poslední svatý kněz tisícileté liturgie, který byl tak dokonale spojený s Ježíšem Kristem.

Kdo opravdu miluje svého Pána a Boha, ten se nikdy nebude obávat, aby náhodou neprojevili nadměrnou zbožnost a nepoklekl navíc, ale bude spíše žít v posvátné bázni, že nikdy nestačí Bohu prokázat takovou úctu, jakou zasluhuje. Nebude stát před Bohem hrdě a děkovat, že není jako ti ostatní, ale bude rád, když bude moci klečat a bít se v prsa. Lidé nepotřebují vymyšlené atrakce, které je přitáhnou do kostela. Naplní kostely, když budou sami pod vedením svých pastýřů plní opravdové a pokorné víry a když je bude v chrámě čekat kněz, ze kterého vyzařuje zbožnost a svatost, který tváří v tvář kříži slaví kalvarskou oběť tak, jak to činily tisíce svatých „předkoncilních“ kněží, kteří dnes naplňují nebe a s anděly se klanějí Otci a Beránkovi.

13. října 1917 vidělo ve Fatimě zázrak více než 70 000 lidí

-Jš-

Pondělí 24. 9. 2012: 6:05 Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Vzdálená pobřeží ticha **7:05** Jezuité o: Divadlo spirituality **7:25** Přejeme si... **7:40** Post Scriptum s P. Janem Szkanderou **8:00** GESHEM – afroamerické spirituály **9:05** Plápolý ohňa **9:25** Pro vita mundi (3. díl): Luboš Nágl **10:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Noc zpovědníka **10:30** Kurzy Alfa **10:45** BET LECHEM – vnitřní domov (17. díl): P. Peter Dufka, SJ **11:00** Obec Moravany nad Váhom [P] **11:10** Noeland (56. díl) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Mašinky (8. díl): O zloději, který okrádal mašinky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Zázneje Roberta Hliněnského **12:35** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **13:10** Restituční polemika: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolitní moravský, Mons. František Václav Lobkowicz OPraem. **14:10** Příběh jedné továrny ve městě K **14:25** CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) **14:45** Na Větrné hůrce **15:05** Noční univerzita: Jiří Černý – V Ježišově škole modlitby **15:50** Hornolidečko – Valašská Polanka **16:05** V posteli POD NEBESY V. (5. díl) **17:00** NOEparáda (183. díl) [L] **17:40** Exit 316 MISE: Malé velké finále **18:05** Terra Santa News: 19. 9. 2012 **18:25** Sedmihlásky **18:30** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:40** Noekreace aneb Vandrování (149. díl) **18:50** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **19:40** Přejeme si... **20:00** Klapka s... (46. díl): Arnoštem Lukešem [P] **21:00** Na koberečku [P] **21:10** Ars Vaticana (16. díl) **21:20** Odtetaz po tvojom **21:35** P. Rastislav Kršák SVD – Papua-Nová Guinea (2. část) **22:50** Melódia dúhy **23:05** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:40** Kulatý stůl: Církevní restituce AKTUÁLNĚ **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 25. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašská Polanka **6:15** Jubilejní koncert SOFM **7:20** Budu pomáhat: Okamžik **7:30** Kapka v moři **8:00** Bétel/CZ/: Festival pod věží 2010 **8:30** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **9:20** Boromejky pod Petřínem **9:40** Poselství svatých: Thomas Merton **9:55** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:25** P. Rastislav Kršák SVD – Papua-Nová Guinea (2. část) **11:40** Sedmihlásky **11:45** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (22. díl): Dechovka **12:35** Ars Vaticana (16. díl) **12:45** Kde dřevo voní láskou **13:00** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **13:35** Jezuité o: Divadlo spirituality **13:55** Káva **14:05** Soucitná srdce **14:25** Kulatý stůl **16:00** Hornolidečko – Valašská Polanka **16:10** Abraháмова cesta **16:20** Přejeme si... **16:35** Příběh Růžencového oltáře **17:00** BET LECHEM – vnitřní domov (17. díl): P. Peter Dufka, SJ **17:15** Zatoulané pohádky **18:00** Noeland (56. díl) **18:30** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 1. díl **18:40** Sedmihlásky **18:45** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **18:55** Zrnko v perle Karibiku **19:10** Noekreace aneb Vandrování (149. díl) **19:20** Budu pomáhat: Okamžik **19:30** Obec Moravany nad Váhom **19:40** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2012 [P] **20:00** Princ, který si vybral Dona Boska **20:45** Exit 316 MISE: Malé velké finále **21:05** Dobro ako princíp svetla a pravdy **21:30** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2012 **21:50** Jak potkávat svět **23:10** Příběh jedné továrny ve městě K **23:25** Post Scriptum s P. Janem Szkanderou **23:45** Přejeme si... **0:05** Bol som mimo: Vladimír Bočev a Martin Hoblík **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 26. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2012 **6:20** Noční univerzita: Jiří Černý – V Ježišově škole modlitby **7:05** Noekreace aneb Vandrování (149. díl) **7:15** Odtetaz po tvojom **7:25** Noeland (56. díl) **7:55** Poselství svatých: Thomas Merton **8:05** Outdoor Films (6. díl) **9:35** Ars Vaticana (16. díl) **9:45** Princ, který si vybral Dona Boska **10:30**

Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (46. díl): Arnoštem Lukešem **13:05** Příběh slovenské řeky **13:20** Pramen v poušti [P] **13:40** Post Scriptum s P. Janem Szkanderou **14:00** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **14:50** Na koberečku **15:00** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2012 **15:15** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **15:25** V posteli POD NEBESY V. (6. díl) **16:25** NOEparáda (183. díl) **17:05** GOODwillBOY VIII. (1. díl) [P] **17:40** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:10** Sedmihlásky **18:15** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **18:30** Pocta českým světům: Amen [L] **19:40** Terra Santa News: 26. 9. 2012 [P] **20:00** BET LECHEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas [P] **20:15** P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny [P] **21:10** CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) **21:30** Přejeme si... [P] **21:45** Hornolidečko – Valašská Polanka **22:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **22:30** Noekreace aneb Vandrování (149. díl) **22:40** Jak potkávat svět **0:05** Hornolidečko – Valašská Polanka **0:15** Jubilejní koncert SOFM **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 27. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašská Polanka **6:15** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **7:05** Obec Šúrovice **7:15** Platinové písničky (22. díl): Dechovka **7:45** Příběh jedné továrny ve městě K **8:00** Misie nazivo: Tanzanie **9:05** Příběh slovenské řeky **9:20** Abraháмова cesta **9:30** Obec Moravany nad Váhom **9:40** Přejeme si... **10:00** Kulatý stůl **11:30** Poutní místo Starý Bohumin **11:40** Sedmihlásky **11:45** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Jubilejní koncert SOFM **13:10** Terra Santa News: 26. 9. 2012 **13:35** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:05** 69783 **14:30** Klapka s... (46. díl): Arnoštem Lukešem **15:30** Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží **15:45** Institut Bearzi v Udine **16:00** Zpravodajské Noeviny: 25. 9. 2012 **16:15** Vlci v Lužici **16:45** Jezuité o: Divadlo spirituality **17:05** Ars Vaticana (17. díl) [P] **17:15** Noekreace aneb Vandrování (149. díl) **17:25** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **17:40** Hermie soutěží **17:50** Příběh medvídky pandy (1. díl) **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Na počátku... [P] **18:40** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **19:30** Budu pomáhat: Pobytové rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s. [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2012 [P] **20:00** Cvrlikání: Žamboši [L] **21:10** Putování po evropských kláštřech: Klášter benediktinek v Provence, Francie **21:45** Přejeme si... **22:05** Post Scriptum s P. Vítem Zatloukalem [P] **22:25** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2012 **22:40** Brazílie – Volání Boha **23:00** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** NOEparáda (183. díl) **0:15** Zpravodajské Noeviny: 27.09.2012 **0:30** GOODwillBOY VIII. (1. díl) **1:00** Poselství svatých: Thomas Merton **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 28. 9. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (149. díl) **6:30** NOEparáda (183. díl) **7:10** Pútník **7:20** P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny **8:10** Na koberečku **8:20** CHKO Blanský les – Vyšenské kopce (9. díl) **8:40** Sestry v akci **9:10** Slavnostní svatozáclavský koncert s přivítáním lebký svatého Václava **10:25** Klapka s... (46. díl): Arnoštem Lukešem **11:25** Pramen v poušti **11:40** Sedmihlásky **11:45** Bible pro nejmenší: Na počátku... **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Modlitba se zpěvy z Taizé **13:10** Ars Vaticana (17. díl) **13:20** BET LECHEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas **13:40** GESHEM – afroamerické spirituály **14:45** O katechezi **14:55** Odtetaz po tvojom **15:05** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **16:00** Zpravodajské Noeviny:

27. 9. 2012 16:15 Noeland (56. díl) **16:45** Sedmihlásky **16:50** Bible pro nejmenší: Adam a Eva [P] **17:00** Princ, který si vybral Dona Boska **17:45** Ignaciánský pulz [P] **18:00** Festival pod věží 2012: Festivalová mše svatá [L] **18:50** GOODwillBOY VIII. (1. díl) **19:20** Putování po evropských kláštřech: Klášter benediktinek v Provence, Francie **20:00** Noemova pošta: říjen [L] **21:30** Přejeme si... **21:45** Na koberečku **22:00** Festival pod věží 2012: Večer chval [L] **23:30** Terra Santa News: 26. 9. 2012 **23:55** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku [P] **0:20** Cesta k andělům (61. díl): Marie Rottrová **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 29. 9. 2012: 6:05 Hornolidečko – Lačnov **6:15** Post Scriptum s P. Vítem Zatloukalem **6:40** Vlci v Lužici **7:10** Poselství svatých: Thomas Merton **7:20** Příběh medvídky pandy (1. díl) **7:55** Sedmihlásky **8:00** Noeland (56. díl) **8:30** V posteli POD NEBESY V. (6. díl) **9:30** NOEparáda (183. díl) **10:10** GOODwillBOY VIII. (1. díl) **10:40** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (2. díl) [P] **11:45** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 27. 9. 2012 **12:25** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku **12:55** Přejeme si... **13:10** Příběh Růžencového oltáře **13:40** Terra Santa News: 26. 9. 2012 **14:00** Šovanek **14:25** BET LECHEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas **14:45** Noekreace aneb Vandrování (149. díl) **14:55** Platinové písničky (22. díl): Dechovka **15:25** Brazílie – Volání Boha **15:50** Festival pod věží 2012: koncert skupiny TIMOTEJ [L] **17:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2011, 1. díl **18:10** Národní park Podýjí – povodí Klaparova potoka (10. díl) [P] **18:25** Sedmihlásky **18:30** Bible pro nejmenší: Adam a Eva **18:40** Princ, který si vybral Dona Boska **19:30** Budu pomáhat: Pobytové rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s. **19:40** Církevní gymnázium německého řádu Olomouc [P] **19:50** Festival pod věží 2012: koncert hosta festivalu THE ELEMENTS/SK/[L] **21:05** Outdoor Films (6. díl) [P] **22:40** Zrnko v perle Karibiku **22:55** Noční univerzita: Jiří Černý – V Ježišově škole modlitby **23:45** Jezuité o: Exorcismus **0:05** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 30. 9. 2012: 6:15 Ars Vaticana (17. díl) **6:25** Naše Prémontré **7:25** Cvrlikání: Žamboši **8:30** Pramen v poušti **8:45** Živá historie – Hrad Strečno **8:55** Mnišství – příběhy lidí a pouští: Z Východu na Západ **10:00** Mše svatá ze Zlína v rámci Festivalu pod věží [L] **11:10** Odtetaz po tvojom **11:20** Příběh Růžencového oltáře **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:15** Platinové písničky (23. díl): Dechovka **13:50** Cesta k andělům (48. díl): Boris Jirků **14:40** Budu pomáhat: Pobytové rehabilitační a rekvalifikační středisko pro nevidomé Dědina, o.p.s. **14:50** P. Angelo Scarano – Jeden člověk měl dva syny **15:45** Příběh slovenské řeky **16:00** Lípa **16:10** Noekreace aneb Vandrování (150. díl) [P] **16:20** Příběh medvídky pandy (2. díl) **16:55** Sedmihlásky [P] **17:00** Noeland (56. díl) **17:30** GOODwillBOY VIII. (1. díl) **18:00** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže Žďár 2012 (2. díl) **19:15** BET LECHEM – vnitřní domov (24. díl): Jiří Karas **19:30** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Velkomoravský koncert 2012 [P] **21:35** Octava dies: Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:10** Princ, který si vybral Dona Boska **22:55** Ignaciánský pulz **23:05** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem: Vzdáleným nablízku **23:30** Ars Vaticana (17. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Zrnko v perle Karibiku **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Liturgická čtení

Neděle 23. 9. – 25. neděle

v mezidobí

1. čt.: Mdr 2,12a.17-20
Ž 54(53),3-4.5.6+8
Odp.: 6b (*Pán mě udržuje naživu.*)
2. čt.: Jak 3,16-4,3
Ev.: Mk 9,30-37
Slovo na den: Rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší.

Pondělí 24. 9. – ferie

1. čt.: Př 3,27-35
Ž 15(14),2-3ab.3cd-4ab.5
Odp.: srov. 1b (*Spravedlivý bude, Pane, přebývat na tvé svaté hoře.*)
Ev.: Lk 8,16-18
Slovo na den: Aby dobře viděli.

Úterý 25. 9. – ferie

1. čt.: Př 21,1-6.10-13
Ž 119(118),1.27.30.34.35.44
Odp.: 35a (*Vod' mě po stezce svých předpisů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 8,19-21
Slovo na den: Nemohli se k němu dostat.

Středa 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Př 30,5-9
Ž 119(118),29.72.89.101.104.163
Odp.: 105a (*Svítilnou mým nohám je tvé slovo, Hospodine.*)
Ev.: Lk 9,1-6
Slovo na den: Nic si neberte na cestu.

Čtvrtek 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Kaz 1,2-11
Ž 90(89),3-4.5-6.12-13.14+17ab
Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení.*)
Ev.: Lk 9,7-9
Slovo na den: Snažil se ho uvidět.

Pátek 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9-21
1 Kron 29,11abc.11d-12a.12bcd
Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)
2. čt.: 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24
Ev.: Mt 16,24-27
Slovo na den: Kdo svůj život ztratí, nalezne.

Sobota 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14
nebo Zj 12,7-12a
Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5
Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)
Ev.: Jan 1,47-51
Slovo na den: Uvidíte nebe otevřené.

Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory srdečně zve na již **VI. ROČNÍK CELOSTÁTNÍHO SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ SENIORŮ**, které se uskuteční ve dnech **25. – 26. 10. 2012 v Hradci Králové**. Setkání se koná pod záštitou královéhradeckého biskupa Mons. JUDr. Ing. Jana Vokála, JUDr., náměstka hejtmána Královéhradeckého kraje Ing. Vladimíra Dernera a Národního centra pro rodinu. Program nabídne bohoslužbu s biskupem, přednášky s odborníky, benefiční koncert nebo interaktivní besedy.

Program:

Čtvrtek 25. 10.: Nové Adalbertinum (Velké náměstí) – chodba přizemí: 8.00–9.20 hod. registrace.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie: 8.50–9.20 hod. předprogram MOSES (Módlitba animátorů za SENiory a Službu) inspirovaný starozákonnými modlitbami • 9.30 hod. slavnostní bohoslužba – Mons. JUDr. Ing. Jan Vokál, JUDr. (hlavní celebrant), Mons. František Václav Lobkowicz OPraem. (kazatel).

Nové Adalbertinum – Velký sál: 10.45–11.45 hod. P. Jan Rybář SJ: „Práce se seniory jako výzva pro církve v dnešní době“ • 11.45–12.00 hod. přestávka • 12.00–13.00 hod. Mons. doc. Ing. Mgr. Aleš Opatrný, Th.D.: „Lidová zbožnost včera a dnes“ • 13.00–14.30 hod. oběd, přestávka • 14.30–15.30 hod. PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D.: „Smíření v životě seniorů“ • 15.30–15.45 hod. přestávka • 15.45–16.45 hod. PhDr. Josef Vaško: „Metody aktivizace seniorů“ • od 16.45 hod. přestávka, ubytování.

Adalbertinum (třída ČSA) – Velký sál: 19.00 hod. benefiční koncert pro širokou veřejnost – židovský soubor Mišpacha (výtěžek bude věnován Domovu sv. Josefa na podporu pacientů s roztroušenou sklerózou). Dopravní program koncertu: ochutnávka izraelských vín, prezentace zájezdů do Izraele, slosování o ceny.

Pátek 26. 10.: Nové Adalbertinum – Velký sál: 8.30–8.45 hod. registrace • 8.45–9.45 hod. Mons. Michael Slavík, Th.D.: „Umět odejít jako Mojžíš“ • 9.45–10.00 hod. přestávka • 10.00–12.00 hod. tematické besedy (práce ve skupinách): Biblické příběhy a dramatická výchova (PaedDr. Marie Pavlovská, Ph.D.), Bible a biblické postavičky (PhDr. Marie Klačková, doc. Petr Chalupa, Th.D.), Biblické tance (společnost Lahashem Plzeň) • 12.00–12.45 hod. závěrečná reflexe • 12.45–13.00 hod. zakončení • 13.00 hod. oběd.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 nebo 734 435 368 • e-mail: animatori@bihk.cz • web: www.animatori.cz (online přihláška, aktuality, základní informace,...) • skype: [animatori-CR](https://www.skype.com).

Uzávěrka doručení přihlášek a plateb 12. 10. 2012.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: **30. – 31. 10. 2012 – Zájezd po stopách koledy Tichá noc** (Rakousko) s putováním po svatojanské cestě v ČR.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, mob.: 737 215 328, e-mail: dcs@bihk.cz, www.dcsbk.cz.

Fidcon a Premonstráti ze Želiva srdečně zvou na nové kurzy v rámci **Vzdělávacího institutu Víta Tajovského**. Semináře jsou určeny jak pro veřejnost, tak pro kněze, řeholníky, rodiče nebo partnery. **První kurz proběhne už na konci září 2012!** Témata přednášek, termíny a další informace naleznete na www.vivt.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahníka ZLÁ LÉTA OKUPACE ČSR 1938–1945**, která se bude konat **v úterý 2. října 2012 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědecko-technických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Česká sekce Mezinárodní společnosti sv. Tomáše Akvinského (SITA) srdečně zve na své setkání **»Integrovaný humanismus« J. Maritaina: sic et non**, které proběhne v dominikánském klášteře sv. Jiljí v Praze, Husova 8, v sobotu 29. září 2012 od 9.00 hod.
Program: • Dr. Karel Šprunk: Nové křesťanstvo – představení »Integrovaného humanismu« J. Maritaina.
• Dr. Štěpán M. Filip OP: Mýtus nového křesťanstva – kritika »Integrovaného humanismu« J. Maritaina od L.-E. Palacia • Následná diskuse

Centrum naděje a pomoci Brno přijme **LÉKAŘE INTERNISTU – více na www.cenap.cz**.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 30. ZÁŘÍ 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 9.		PO 24. 9.		ÚT 25. 9.		ST 26. 9.		ČT 27. 9.		PÁ 28. 9.		SO 29. 9.			
Antifóna	812	912	826	928	841	945	857	961	1722	1941	1527	1721	1533	1728		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	857	962	1723	1941	1527	1722	1533	1728		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	1528	1722	1534	1729		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	1724	1942	1528	1723	1534	1729		
Antifóna k Zach. kantiku	717	809	831	933	847	950	861	966	1524	1718	1529	1723	1535	1729		
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	1724	1943	1529	1723	1535	1730		
Závěrečná modlitba	717	809	832	934	847	951	1523	1717	1524	1718	1529	1724	1535	1730		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	1264	1402	792	890		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	1529	1724	1535	1730		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	1265	1403	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	1530	1724	1536	1731		
Závěrečná modlitba	717	809	835	938	851	955	865	970	882	988	1529	1724	1535	1730		
Nešpory:																
	SO 22. 9.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	867	972	1525	1719	1531	1725	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	1703	1919	1531	1726	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	1703	1919	1715	1932	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	1526	1720	1531	1726	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	716	808	717	809	840	943	856	960	871	977	1526	1720	1532	1727	718	810
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	1526	1721	1532	1727	918	1028
Záv. modlitba	717	809	717	809	841	944	857	961	1523	1717	1529	1724	1529	1724	718	810
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MALÁ CESTA TEREZIE Z LISIEUX
Conrad de Meester • Z francouzštiny přeložila Terezie Hodinová • Redakce Pavel Mareš

Svatá Terezie prožila svůj dospělý život na několika metrech čtverečních, a přece se stala patronkou misii po celém světě. Její zranění k průzračné prostotě a důvěře nebylo jednoduché, prošla si mnohé duchovní krize a temnoty, a přitom je hlasatelkou Božího milosrdenství a naděje. Žila jen necelých 25 let, nedostalo se jí valného formálního vzdělání, ale pro Bohem vlitou moudrost byla prohlášena učitelkou církve. De Meesterova studie ukazuje nejen duchovní zápasy a zranění světice, ale především jádro její spirituality, která spočívá v pokorné důvěře v Boží lásku a v touze na tuto lásku odpovídat, jakkoli nepatrným způsobem – její „malá cesta“ nás vrací k samé podstatě křesťanství.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm, 160 stran, 179 Kč*

stupem komunismu. Na pozadí dějinných zvratů se odehrávají i rodinná dramata, ale také úsměvné příhody, jak je život přinášel.

Katolický týdeník s.r.o. • Brož., A5, 136 stran, 145 Kč

APOŠTOLÁT MODLITBY • ÚMYSLY NA ROK 2013

Denní modlitba Apoštolátu v letákové formě s úmysly na rok 2013.

Skládačka, A6, křídový papír, 6 stran, 2 Kč

HRY

PEXESO

Církevní památky • Foto Martin Kabeláč a Petr Nožička

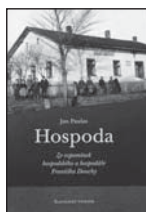
Pexeso s fotografiemi klášterů, kostelů a kaplí České republiky.

Petr Mičánek • 64 kartiček, 29 Kč

HOSPODA • ZE VZPOMÍNEK HOSPODSKÉHO A HOSPODÁŘE FRANTIŠKA DOUCHY
Editor Jan Paulas

Vzpomínky hospodského a hospodáře Františka Douchy (1915–2006), které zaznamenal jeho vnuk, redaktor Katolického týdeníku Jan Paulas, zachycují jeden obyčejný lidský osud, ale i proměnu tváře vesnice v průběhu 20. století, zejména s ná-

PEXESO

Bible - Starý zákon

Pexeso s obrázky vztahujícími se k neznámějším příběhům Starého zákona.

Křesťanský život • 64 kartiček, 39 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.